

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ.26050, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

14 Νοέμβρη 1986

Αριθ. φυλ. 8, Δρχ. 100

ΕΞΕΓΕΡΣΗ:

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΑΣ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥΣ...

Με τη συμμετοχή όλων των φορέων της εξουσίας στους γιορτασμούς γιά τη 17η Νοέμβρη, σχεδόν ολοκληρώνονται φέτος οι προσπάθειες αυτών, που δεκατρία χρόνια τώρα φροντίζουν με αγωνία να γίνει η μέρα της εξέγερσης, μιά ακόμα λαϊκοπατριωτική φίέστα. Η καθιέρωση στρατιωτικής παρέλασης και λαϊκών σχηματισμών κατά τα πρότυπα των γιορτασμών της Οκτωβριανής επανάστασης στην κόκκινη πλατεία της Μόσχας ή των τριτοκοσμικών Μπασθιστών (Συρίας, Ιράκ, Λιβύης) θα ήταν το επιστέγασμα των προσπαθειών τους.

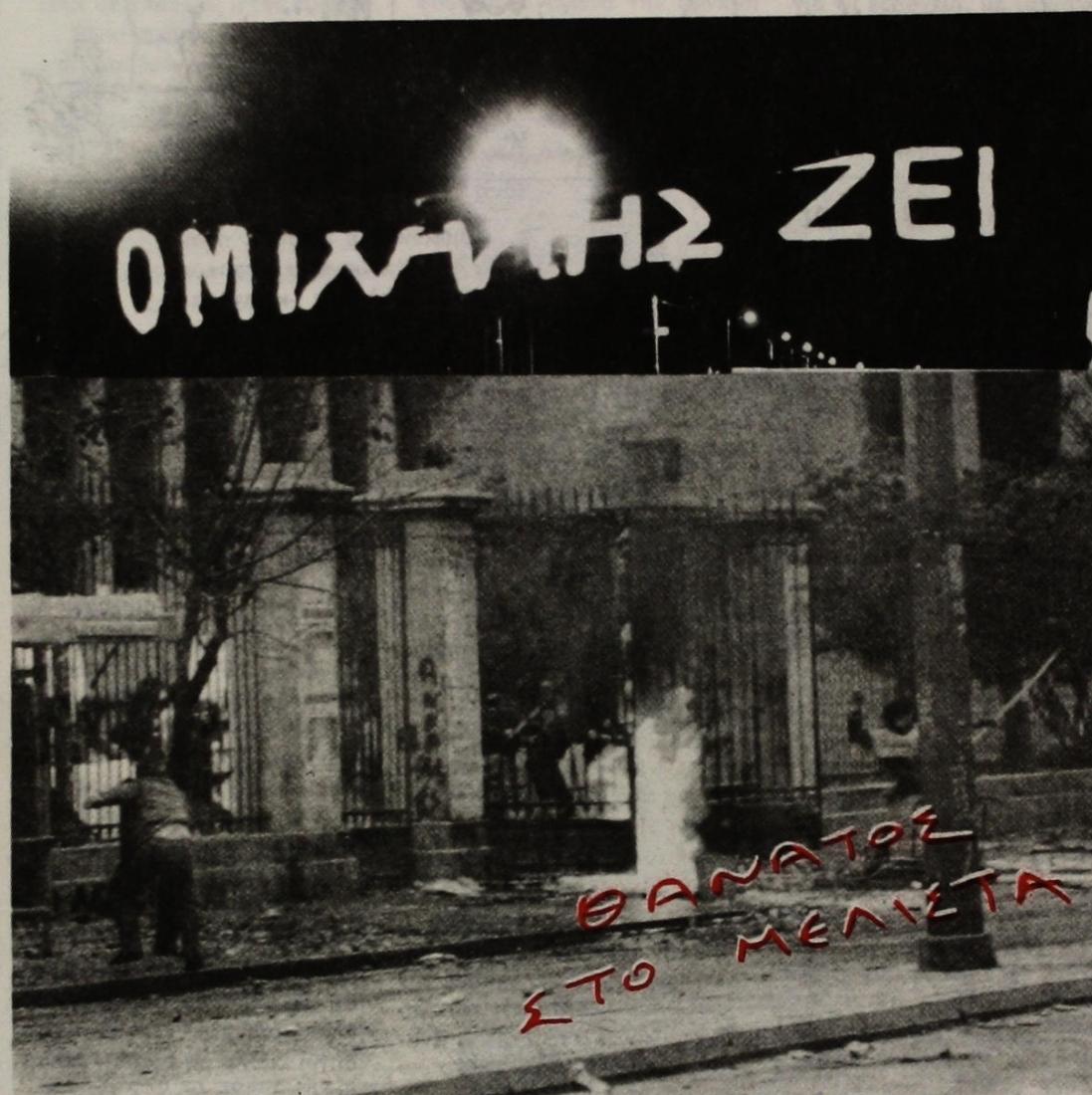
Δεκατρία χρόνια, αγωνίζονται γιά τη «λήθη ενάντια στη μνήμη». Αυτοί που αποχώρησαν το βράδυ της Τετάρτης του '73 γιά να επιστρέψουν την επόμενη, όταν είδαν το φούντωμα της λαϊκής κινητοποίησης με σκοπό να εμποδίσουν το ξέσπασμα της εξέγερσης. Οι ίδιοι, που ονόμασαν «προβοκάτορες» της ομαλής «δημοκρατικής διαδοχής» των διχτατόρων, τους καταπιεσμένους και εκμεταλλεύμενους, που ξεχύθηκαν στους δρόμους ενάντια στην αστυνομική-στρατιωτική βία και επιτέθηκαν στους πάνοπλους μηχανισμούς με πέτρες, ξύλα και μολότωφ.

Τρομοκρατημένοι από την εφιάλτη της κοινωνικής ανατροπής, και από το επαναστατικό περιεχόμενο της λαϊκής εξέγερσης του Πολυτεχνείου, αγωνίζονται να μας πείσουν ότι στις εργατικές συνελεύσεις και τα οδοφράγματα του '73, οι εξεγερμένοι δεν είχαν στο μυαλό τους παρά τον εκσυγχρονισμό της κοινωνίας των αφεντικών και του κράτους.

—**Στρατιωτικοί και πολιτικοί αποδείχτηκαν χρήσμοι γιά τον εκσυγχρονισμό της εμπορευματικής κοινωνίας.**

Η μιά μαριονέτα διαδέχεται την άλλη πατώντας στα κουφάρια των εξεγερμένων που σώριασε στους δρόμους η προηγούμενη.

Στους νεκρούς του '73 και της αντιδικτατορικής αντίστασης πάτησαν οι νεοφιλελεύθεροι της Ν.Δ.



Στους νεκρούς της Νεοδημοκρατικής κρατικής βίας και τρομοκρατίας (Κουμή, Κανελλοπούλου, Κασίμη, Βασιλακοπούλου, Σιδέρη, Τσιρίκη, Τσιρώνη) οι σοσιαλίζοντες διαχειρίστες.

Ποιός άραγε έχει σειρά να πατήσει στα πτώματα του Καλτεζά, Τσουτσουβή, Μαυροειδή, στα σπασμένα κεφάλια, στους βασανισμένους και φυλακισμένους των εθνικοσοσιαλιστών μας;

Η ελευθερία, που ο καθένας τους έταξε, μετριέται με το μήκος της πορείας και τα χιλιόμετρα, που επιτρέπουν στους υπήκοους τους να κάνουν στις επετείους. Έτσι, ενώ η «επάρατος» «ανελεύθερη» και «αμερικανόδουλη» δεξιά έκοψε το δρόμο του λαού επί της Βασ. Σοφίας, μπροστά στη Βουλή, το '80, και

δε δίστασε να αιματοκυλήσει την Αθήνα γιατί κάποιοι δεν υπάκουουσαν στην απαγόρευσή της, σήμερα με τη σοσιαλιστική διεύρυνση των ελευθεριών άνοιξε ο δρόμος μπροστά από την αμερικανική πρεσβεία, και μόνο δεν κάποιοι παρεκτράπηκαν το '85 έγινε το νέο αιματοκύλισμα.

Δεκατρία χρόνια, στρατιωτικοί και πολιτικοί, δεξιοί - σοσιαλιστές έχουν να επιδείξουν ο καθένας περήφανα το Πολυτεχνείο του στα αφεντικά της κοινωνίας μας.

Τα «συμβόλαια» πίστης, αφοίσωσης και υποταγής στον καπιταλισμό και το κράτος τάχουν υπογράψει με το αίμα των νεκρών αδελφών μας.

Το «ένα, δύο, τρία ... πολλά Πολυτεχνεία» ήταν το σύνθημα των αναρχικών μετά τη μεταπολίτευση. Ήταν η υπόσχεση των

καταπιεσμένων και εκμεταλλεύμενων προς τα αφεντικά και τους μισθοφόρους του κράτους ότι θα κάνουν τον καθημερινό τους ύποντα εφιαλτικό.

Οι αναρχικοί και τα εξεγερμένα αδέλφια τους, στους κοινωνικούς αγώνες και στα οδοφράγματα ονομάστηκαν «προβοκάτορες», «αριστεροχουντικοί», «αναρχοφασίστες» από δελφούς τους εξουσιαστικούς φορείς, γιατί αργήθηκαν και αρνούνται να περπατήσουν στις λεωφόρους των πεπρωμένων του έθνους και κατεβαίνοντας στους δρόμους και τα πεζοδρόμια δε δίστασαν να επιτεθούν με το πάθος και τα σώματά τους ενάντια στα σύμβολα και τους μισθοφόρους της εξουσίας.

Το Νοέμβρη του '85, όπως το '80, και το '80 όπως το '73. Νεκροί, τραυματίες, συλληφθέντες,

βασανισθέντες, σπασμένες τζαμαρίες, καμμένα αυτοκίνητα, οδοφράγματα, μολότωφ, πέτρες, ξύλα.

Ο θρήνος και τα κροκοδείλια δάκρυα των απολογητών της καπιταλιστικής θηριωδίας για τζαμαρίες και καταστροφές ήταν και είναι το προπέτασμα γιά να καλύψουν το όργιο του αιματος και το θρήνο των θυμάτων τους.

— Σήμερα που τα «πολλά Πολυτεχνεία» είναι μιά πραγματικότητα της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

— Σήμερα, όπως και χθες, που η Τάξη είναι το όνειρο των καταπιεστών και εκμεταλλευτών, που επέβαλαν με τα τανκς το '73, τα MAT το '80 και τα MAT-MEA - φασιστοπασοκιστές το '85.

— Σήμερα, που οι εχθροί του ανθρώπινου γένους, περισσότερο παρά ποτέ με τα πυρηνικά ή με τις τελειοποιημένες μηχανές ελέγχου μας απειλούν με αφανισμό ή ολοκληρωτική υποταγή.

— Σήμερα που οι κατέχοντες παγκόσμια τις τελείωτερες και δαπανηρότερες μηχανές ελέγχου και καταστροφής μας καταδικάζουν στη μιζέρια της καταναγκαστικής εργασίας, της οικογενειακής και ατομικής πλήξης και απομόνωσης, της καταναλωτικής μανίας, στα στρατόπεδα και στα ψυχιατρεία.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΔΙΑΣΑΛΕΥΣΟΥΜΕ ΤΗ ΤΑΞΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Οι νεκροί του Πολυτεχνείου είναι οι δικοί μας ταξικοί σύντροφοι, που δεν έχασαν τη ζωή τους για το κεφάλαιο και το κράτος.

Το τελευταίο μας Πολυτεχνείο «θα 'ναι πάνω στο πτώμα του Καπιταλισμού και του Κράτους και θα γιορταστεί με ένα ατέλειωτο καθημερινό πανηγύρι».

Παρακολουθήσεις
σελ. 10, 11, 12

Πολυτεχνείο:
Χρονικό των
τριών εξεγέρσεων
σελ. 4

• Ουγγαρία '56
σελ. 17
• Θεσ/νίκη '36
σελ. 3

Κορυδαλλός -
φυλακές...
σελ. 8



ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΝΑΙ! Το λάθαμε

Ο σιχαμένος χαφιές Κρουτάλλης, δεν λέει να σταματήσει τη γλώσσα του και τις προκλήσεις. Προετοιμάζοντας το καινούργιο στήριγλα δηλώσεων και ψευδολογιών στον τύπο (για τις φυλλάδες κάθε χαφιές ευπρόσδεκτος), άρχισε να ξαναστέλνεισαν διάφορά έντυπα το κείμενο που είχε γράψει στη φυλλάκη και που αποσπάσματά του έχουν δημοσιευτεί στο ΠΟΝΤΙΚΙ και τον ΣΧΟΛΙΑΣΤΗ.

Ανάμεσα στους αποδέκτες του κειμένου ήταν και η ΔΟΚΙΜΗ. Ο χαφιές με έξυπνο τρόπο είχε φτιάξει ένα εισαγωγικό σημείωμα, όπου ενώ επαναλάμβανε γνωστές διαπιστώσεις ως προς το διαφορετικό τρόπο γραφής του κειμένου, ζητούσε (ανώνυμα πάντα) να δημοσιευθεί το κείμενο για πληρέστερη ενημέρωση του κόσμου.

Χρησιμοποίησε όλη την πονηριά που έχει ένας χαφιές για να φανεί ότι το γράμμα πιθανόν να είχε σταλεί από οργάνωση (δακτυλογραφημένο κείμενο, δακτυλογραφημένη διεύθυνση κ.λ.π.).

Όμως το εισαγωγικό και η επιμονή του να δημοσιευθεί χωρίς να αποδεικνύει τίποτα, δεν έπεισαν.

Ας το στείλει για δημοσίευση στην «Αστυνομική Επιθεώρηση».

Έκτακτη ανακοίνωση:

Μετά τις επαναστατικές εξαγγελίες της κυβέρνησης για υποχρεωτική σύσταση εργατικών συμβουλίων, για ολοκλήρωση των κοινωνικοποίησεων καθώς και για την επιβολή όχι μόνο άμεσης αλλά της αμεσότερης δι- λων δημοκρατίας, ο κοινωνικός μας ρόλος σαν αναρχικών έλαβε τέλος. Κατόπιν τούτου καλούνται όλοι οι σύντροφοι να σταματήσουν κάθε δραστηριότητα. Εμπρός στο δρόμο του Αντρέα για την άμεση δημοκρατία των εργατικών συμβουλίων.

Λαϊκή παροιμία: εκεί που γλύφουνε, δε φτύνουνε. Πολύ πρόθυμοι δείχνονται τελευταία οι κάθε απόχρωσης κονδυλοφόροι να κριτικάρουν, να σατυρίσουν, να καταδικάσουν τα «λάθη της κυβέρνησης». Τι γίνεται; Το πλούτο βουλιάζει και τα ποντικιά το εγκαταλείπουν άρον-άρον; Οι χαμπλές κυκλοφορίες των εφημερίδων επιβάλλουν μεγαλύτερη αντιπολευτική διάθεση; Μαγευρεύεται ήδη η διάδοχη μορφή διακυβέρνησης; Ή μήπως ολ' αυτά μαζί;

Πιλότος της πολεμικής αεροπορίας θα ελεγχθεί γιατί είχε φιλική επαφή με Τούρκο αεροπόρο, κατά την αποστολή του να αναχαιτίσει τούρκικο αεροπλάνο.

Να τιμωρηθεί λοιπόν ο πιλότος!

Μη τυχόν και αποτελέσει παράδειγμα για μίμηση. Το κακό βλέπετε δεν είναι να τα βρίσκουν οι εξουσιαστές, αλλά να τα βρουν οι αλληλοσφαζόμενοι.

ΜΟΥ ΛΕΓΑΝ ΤΟ '81...
...ΟΤΑΝ ΠΗΡΑΜΕ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ...

...ΝΑ ΒΟΛΕΥΤΕΣ
ΕΙ ΕΣΥ...ΒΡΕ
ΑΛΕΡΦΕ!

...ΝΑ ΓΙΝΩ ΜΕΛΟΣ
ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ
ΔΙΕΘΝΟΥΣ

ΓΡΑΦΟΥ ΣΤΗΝ Τ.Ο.
ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΣΟΥ...

ΠΩΤΕ ΟΜΟΣ ΔΕΝ
ΠΕΡΙΜΕΝΑ...

...ΝΑ ΦΤΑΣΩ ΣΤΟ ΥΨΙΣΤΟ
ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΜΟΥ
ΚΑΤΑΞΙΩΣΗΣ
ΚΑΙ...

...ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΣΤΕ
ΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ...

Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία του Υπουργείου Εσωτερικών οι εκλογές κόστισαν 1.115.685.000 δρχ. (Βήμα 26.10.86). Εκτός λοιπόν, από ανθυγειένες οι εκλογές είναι και ακριβές.

Τα σπασμένα

Νύχτα εκλογών (β' γύρος) και ενάντι οι «δεξιοί» πανηγυρίζουν θορυβώδικα σ' όλα τα μήκη και πλάτη της Αθήνας γιά τις νίκες τους στους 3 μεγάλους Δήμους, τα MAT επιτίθενται στα Εξάρχεια!!!

Δύο διμοιρίες MAT με πλήρη εξάρτηση εισβάλλουν από δύο σημεία της πλατείας, Στούρναρα και Μεταξά και σε λίγο διώχνουν τους ολιγάριθμους γέους που βρίσκονται εκεί.

Οι ΜΕΑΤζήδες έχουν ήδη αναπτυχθεί σ' όλο το μήκος και πλάτη της περιοχής μέχρι την Αλεξανδρας. Βέβαια η πρόκληση έτσι κι αλλοιώς έμεινε αναπάντητη.

ΑΣΤΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ
ΕΤΩ ΨΗΦΙΖΟ ΣΤΗ
ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΟΥ...
ΔΗΜΑΡΧΟ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Παρασκευή 24 Οκτωβρίου '86, διασταύρωση Λ. Κηφισίας και Πεντέλης στο Μαρούσι ώρα 16.10. Ένα περιπολικό και τέσσερεις αστυν. μοτοσυκλέτες με αναμένα τα φωτεινά σήματα σερήνας έχουν περικυκλώσει ένα μηχανάκι χωρίς αριθμό, καταλαμβάνοντας ταυτόχρονα το 1/3 του οδοστρώματος.

Φτάνουν ακόμα δύο αστυν. μοτοσυκλ. με παντιές του στυλ «ο άρχων του νόμου» και «ο τιμωρός της ασφάλτου». Ο οδηγός της μοτοσυκλέτας μπαίνει στο περιπολικό χωρίς να προβάλλει την παραμικρή αντίσταση. Το «κοπάδι» αποχωρεί σπινιάροντας, ενώ οι περαστικοί οδηγοί και πεζοί, κοιτούν έκθαμβοι.

Άραγε, ποιος είναι ο τρομοκράτης;

Από την τίγρη στη Σαλώμη Φαίνεται ότι δεν τους έφθασε η Κολιτσοπούλου και αφού πέρασε ο απόχρος της βρωμιάς τους εναντίον της, βρήκαν άλλη ενασχόληση, τη Σαλώμη των Ταξιτζήδων.

Έτσι την Κυριακή 26.10 στην εκπομπή «Κυριακάτικα» νάσου ο δικός μας, ο έξυπνος κι ωραίος (ο οποίος δεν τη βρήκε ελκυστική) και τελικά με ρυθμό πολεμικού ρεπορτάζ μας αναλύει την εμπειρία του με τη Σαλώμη. Χαμογελαστός ο δικός σου (ταξιτζής) χαμογελαστή η δικιά μας (Ακρίτα), χαμογελαστός κι ο δικός μας (ο Άλλος).

Εανά της πουτάνας, της πλανεύτρας, της υπνωτίστριας, της πανούργας που τελικά «τη βρήκε» από έναν άνδρα.

Κατόπιν επιμόνων και εμπειριστατωμένων κλινικών ερευνών διασήμου δόκτορος της πολιτικής παθολογίας και εξουσιαστικής ψυχολογίας ανεκαλύφθη νέος ίός, ονομασθείς «αλαζονεία της εξουσίας». Σύμφωνα με δηλώσεις του εν λόγω επιστήμονος ανατρέπεται ως εσφαλμένη η μέχρι σήμερον παραδέκτη θεωρία ότι η εξουσία είναι εκ φύσεως αλαζονική. Ως θεραπεία δε συνιστάται η αναδόμηση των φορέων της αλαζονείας, ώστε να μείνουν αμόλυντοι οι φορείς της εξουσίας.



ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

Εκδόθηκαν σε βιβλίο από τη Γενική Γραμματεία Τύπου (Διεύθυνση Πληροφόρησης) οι «Άργοι του πρωθυπουργού Ανδρέα Γ. Παπανδρέου, 1984».

Το διάβασα και θυμήθηκα εκείνες τις περιβότες εκδόσεις του «Πιστεύω μας», με τους λόγους του δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλου.

Πάσα ομοιότης και φιλοδοξία, δέον δύως μη θεωρηθεί τυχαία...

ΠΟΛΥΣ ΝΤΟΡΟΣ

Πολύς θόρυβος γιά τον επικείμενο, ανασχηματισμό στο υπουργικό συμβούλιο από το κόμμα που διαχειρίζεται την εξουσία. Βήγκε ο... Δραγούμανος και άλλαξ κανα-δυό υπουργούς. Μετά τους τραβήγη ένα λόγο ζόρικο και τέρμα.

Φωνές και κακό από παντού: «Δεν ήταν ανασχηματισμός αυτός», «Αλλαξε ο Μανωλός....» και τα τοιαύτα.

Σιγά ρε παιδες!

Δηλαδή αν άλλαξ όλα τα πρόσωπα θα γινόταν τίποτα;

Όσο για τον ανασχηματισμό ούτε για να γρυψει ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ δεν κάνει.

Α ρε Βαγγέλα!

Τάπε ο Βαγγέλης Γιαννόπουλος, μετά το σουτ που έφαγε από το υπουργείο εργασίας.

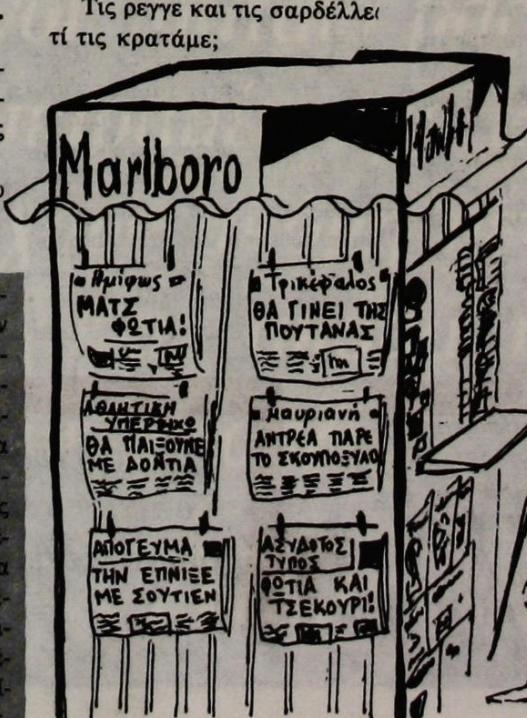
Αντιστάθηκε, λέει, σε χειρότερους αντεργατικούς νόμους που σκόπευαν να «περαστούν». Είχε διαφωνίες και πίεζε να γίνουν καλύτερα τα πράγματα, διαλέγοντας ανάμεσα σε δύο άσχημες επιλογές τη λιγότερο άσχημη.

Να λοιπόν άλλος ένας προστάτης των εργαζόμενων. Μετά το διώξιμο θέλει να προβληθεί, κιώλας.

Άσε ρε Βαγγέλα!

Πάντως τώρα πούχει το κόμμα σου ΚΑΠΗ, καιρός να πας εκεί!

Τις ρεγγες και τις σαρδέλλεις τι τις κρατάμε;



ΤΟ ΦΙΛΑΘΛΟ
ΚΥΡ-ΑΝΤΡΕΑ...
ΤΟ ΦΙΛΑΘΛΟ...

**ΤΑ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΜΑΪ 1936 ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ.
Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ 12 ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ 300**

«ΜΠΑΤΣΟΙ» γουρούνια δολοφόνοι
το κράτος σας πληρόνοι
αλάξεται επάγελμα
γιατί αυτό λερώνοι»

Γιάννης Ταμτάκος
κατηγορούμενος για τα γεγονότα του '36 μαζί με 52 εργάτες

Την αφορμή για τα γεγονότα στη Θεσσαλονίκη που ξέσπασαν αυθόρυμη, εξαιτίας της καπνεργατικής απεργίας της «Κομέρσιας ταμπάκο Κόμπανη». Οι εργάτες αφού είχαν προβάλλει τα αιτήματά τους κι όταν αυτά απεριφήτηκαν κατέλαβαν το εργοστάσιο, κλείσθηκαν σ' αυτό και με πανώ και μάυρες σημαίες στα παράθυρα και επιγραφές για τα αιτήματά τους, ζητούσαν τη συμπαράσταση των άλλων εργοστασίων.

Σε λίγες μέρες κηρύχνετε πανκαπνεργατική απεργία και από τις δύο ομοσπονδίες, από την ρεφορμιστική συντηρητική και από αυτήν που ελενχόταν από το Κ.Κ.Ε. Αυτήν την εποχή επικρατούσε η πολιτική της επέκτασης και γενίκευσης των απεργιών και σε άλλους κλάδους και το ανέβασμά τους σε ανώτερο επίπεδο. Όταν η απεργία άρχισε να γενικεύεται σ' όλους τους κλάδους, οι σταλινικοί που είχαν την πλειοψηφία, δίνουν εντολή δίχως να προηγηθούν συνελεύσεις και αμέσως μετατρέπουν τις διοικήσεις των συνδικάτων του Εργατικού Κέντρου σε απεργιακές επιτροπές του κάθε κλάδου και οι γραμματείς των να αποτελέσουν την κεντρική απεργιακή επιτροπή, στα δε συμβούλια της κλαδικές δεν έγινε καμιά γενική συγκέντρωση, αλλά όπως ήδη οι εργάτες είταν στους δρόμους γινόνταν σε διάφορα σημεία της πόλης συγκεντρώσεις όπου διάφοροι ομιλητές μιλούσαν από πρόχειρα βήματα. Σε μια τέτοια συγκέντρωση στη διασταύρωση Εγνατίας και Βενιζέλου οι χωροφύλακες του Ε' Αστυνομικού τμήματος που βρισκόνταν απέναντι από τα «Λουτρά Παράδεισος», στην Πλατεία Αριστοτέλους και Εγνατίας, πυροβόλησαν χωρίς λόγο πάνω στους συγκεντρωμένους εργάτες και σκοτώνουν 8-9 και τραυματίζουν δεκάδες, κατόπιν πυροβολούν και σε άλλα σημεία προσπαθώντας να τους διαλύσουν και σκοτώνουν και άλλους ανάμεσά τους γυναίκες και παιδιά. Οι σκοτωμένοι ήταν πάνω από 12 και οι τραυματίες πάνω από 300.

Αυτή η σφαγή προκαλεί την αγανάκτηση και συνοδεύεται από την γενική έξεγερση τους. Το τέτοιο είναι απεριγραπτό, να χτυπούν οι καμπάνες πολλών εκκλησιών, καθώς και η πελώρια τέτοια του Αγ. Δημητρίου, καλώντας τον κόσμο σε εξέγερση, να γεμίζουν οι δρόμοι από αγανακτισμένες μάζες που ερχόνταν από όλες τις συνοικίες της πόλης.

Άνδρες και γυναικόπαιδα με άγριες διαθέσεις να λυντσάρουν τους χωροφύλακες, πετώντας τους πέτρες, να φωνάζουν «κάτω οι δολοφόνοι», άλλοι πάλι να θέλουν να βάλουν φωτιά στα τμήματα όπου είχαν κλειστεί τώρα οι δολοφόνοι, φοβούμενοι μη λυντζαριστούν από τους εργάτες, άλλοι πάλι κλεισθήκαν στα

υπόγεια του Διοικητηρίου, εργάτες που ζητούσαν όπλα και να βάλουν φωτιά καταγγέλονταν απ' τους σταλινικούς σαν προβοκάτορες (το συνθησμένο ανήθικο κόλπο του σταλινισμού).

Η σταλινική ηγεσία όταν είδε πως η απεργία έπερνε άλλες διαστάσεις, κοινωνικές, από εκεί που ήταν υπέρ της γενίκευσης των απεργιών, άρχισαν τώρα να προσπαθούν με όλα τα μέσα με το ψέμα, την λάσπη, να συγκρατήσουν τις εξεγερμένες μάζες, για να μην κάμουν «έκτροπα».

(Εδώ πρέπει να σημειώσω κάτι, όταν ο γράφων μιλούσε σε μια ογκώδη συγκέντρωση στη γωνία Εγνατίας και Βενιζέλου ανεβασμένος σ' ένα περίπτερο, ο σταλινικός Σολομών Κοέν, στέλεχος του Κ.Κ.Ε. (κούτβης βγαλμένος απ' το πανεπιστήμιο της Μόσχας Λένιν-κουρς) διέδιδε στους συγκεντρωμένους ότι εγώ που μιλώ από το περίπτερο, είμαι χαφίες. Αγανακτιμένοι μια ομάδα νέων τσαγκαράδων που βέβαια ήταν σταλινικοί της ΚΝΕ του είπαν να ντρέπεται για την συκοφαντία αυτή που έκανε και του είπαν, ότι «εργάτες που δεν ήξεραν τον ομιλητή στην αγανάκτησή τους μπορούσαν και να τον ξεσχίσουν», του τόνισαν αυτού του συκοφάντη ακόμη, ότι «αυτός δεν είναι δικός μας, αλλά τον ξέρουμε καλά, είναι ένας τίμιος εργάτης, τσαγκάρης», ο κύριος τα μάζεψε κι έφυγε.

Όπως απεκαλύφθη αργότερα, με τη Μεταξική δικτακτορία, αυτός ο Κοέν είχε καταδώσει στην ασφάλεια τους περισσότερους σταλινικούς ισραπλίτες και Έλληνες της Θεσσαλονίκης. Όπως φαίνεται από καιρό δούλευε για λογαριασμό της ασφάλειας μέσα στο Κ.Κ.Ε., γιατί όταν ακόμη ήταν ο Στίνας στο Κ.Κ.Ε. και υπεύθυνος της περιφερειακής Μακεδονίας-Θράκης, ο κούτβης αυτός Σολομών Κοέν του είχε προτείνει να κάνει μια φράξια μέσα στην ασφάλεια που γνώριζε όπως έλεγε ορισμένους «καλούς» χαφέδες για λογαριασμό του κόμματος, δήθεν, για να μαθαίνουν τις

κινήσεις της ασφάλειας, απεδίχθει όμως το αντίθετο, γιατί η ασφάλεια είχε γερή φράξια μέσα στο Κ.Κ.Ε., όχι μόνον απ' αυτούς αλλά τον Λιθοζόπουλο, τον Μελίκογλου κ.λ.π.)

Αλλά οι μάζες είναι τώρα κυριαρχεῖς. Στους δρόμους τότε, δίνεται η εντολή να επέμβει ο στρατός.

Ο στρατός όμως, από την πρώτη στιγμή δείχνει φιλικές διαθέσεις και συμπάθεια στους εργάτες, οι οποίοι χειροκροτούν και αγκαλιάζουν τους στρατιώτες. Ο στρατός τώρα, είναι στην ουσία με το μέρος των εργαζομένων και συναδελφώνεται με το πλήθος. Αυτή η κατάσταση φυσικά ενοχλεί τους ανώτερους και την άρχουσα τάξη.

Τότε κάνουν την εμφάνιση τους οι Βουλευτές του Βενιζέλικου κόμματος, Ζάνας και Μαυροκορδάτος, οι Σταλινικοί πιστοί στο σύμφωνο Σοφούλη - Σκλάβαινα τους δέχτηκαν στην Κεντρική Απεργιακή, σε μια συνεδρίασή τους δήθεν για μεσολάβηση. Στην αρχή, ζήτησαν να λυθεί η απεργία στα νοσηλευτικά ιδρύματα, (βλέπεις τους πήρε ο πόνος τους ανθρώπους του ιδώνυμου, τα κοπέλια του Βενιζέλου στη Θεσ/νίκη), να παρασχεθεί σ' αυτά τροφοδοσία κ.λ.π., αλλά κατόπιν άρχισαν να επεμβαίνουν γενικότερα στα ζητήματα της απεργίας, με σκοπό να κατευνάσουν τα πνεύματα, πράγμα που ανταποκρίνονταν σ' αυτό κι οι σταλινικοί.

Από το μέρος της Κεντρ. Απεργιακής επιτροπής, ο Π. Βασιλιάδης αντισταλικός γραμματέας τότε των υφαντουργών, αντέδρασε στις επεμβάσεις των Βενιζελικών βουλευτών, όταν το ζήτημα ήλθε στις κλαδικές απεργιακές επιτροπές, αντέδρασαν στους τσαγκαράδες οι συντρ. Γιαν. Ταμτάκος και Κ. Κων/νος για τις παρεμβάσεις αυτές και ζήτησαν την συμπαράσταση όλης της εργατικής τάξης με την κήρυξη γενικής απεργίας που είχαν υποσχεθεί να κηρύξουν οι δύο συνομοσπονδίες. Αυτή όμως η απεργία, ύστερα από εσκεμένες παρεκλίσεις του Κα-



λομοίρη και Θέου, γραμματέων των δύο συνομοσπονδιών πάνω από μια εβδομάδα, στο τέλος κατόπιν εορτής την κήρυξαν με ασήμαντα αποτελέσματα, γιατί η κατάσταση με την αργοπορία της, είχε ξεθυμάνει. Ουσιαστικά προδόθηκε με την δικαιολογία, να μην κηρύξει δικτατορία ο Μεταξάς κ.λ.π., στην ουσία για να μη χαλάσει το σύμφωνο Σκλάβαινα - Σοφούλη, έτσι υπέγραψαν την λύση της απεργίας «Κομ/κή επιθεώρηση» Ιης Ιουνίου 1936, και κατηγόρησαν στο τέλος τον Θέο για λάθος του, έτσι έγιναν ουρά των Βενιζελικών που οι τελευταίοι παρέδωσαν ουσιαστικά αργότερα την εξουσία στον Μεταξά.

Ο στρατηγός Ζέπος, διοικητής του Γ' σώματος στρατού Θεσσαλονίκης, αφού είδε ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει το στρατό και τους πανικόβλητους χωροφύλακες κλεισμένους στα αστυν. Τμήματα, άρχισε να δίνει υποσχέσεις, πως όλα τα ζητήματα των εργατών θα ικανοποιηθούν, οι οικογένειές των θυμάτων θα αποζημιευθούν, οι δε ένοχοι χωροφύλακες θα τιμωρηθούν, και πολλά άλλα. Οι αξιοθήνητοι αρχηγοί Βουλιώτης, Μιχάλ. Σινάκος, ο Απόστ. Κρόζος, ο Σταυρίδης (συντηρητικός ρεφορμιστής), κάνουν δεκτές τις υποσχέσεις του στραγγητού Ζέπου και καλούν τους εργάτες να δώσουν εμπιστοσύνη στον «λόγο τημής» ενός ανωτάτου αξιωματικού και να πάνε ήσυχα στα σπίτια τους. Έτσι κατέληξε και κατέρρευσε προδομένη μια μεγαλειώδης εξέγερση του μακεδονικού προλεταριάτου.

Την άλλη μέρα, αντί να ικανοποιηθούν τα ζητήματα των θυμάτων, η κυβέρνηση μετέφερε στρατό και ιππικό της εμπιστοσύνης από την Λάρισα, το δε λιμάνι της Θεσ/νίκης γέμισε με πολεμικά πλοία. Η πόλη τώρα στρατοκρατείται, και αρχίζουν οι συλλήψεις. Ο Κρόζος, Σαμαράς, Γραμμένος κ.λ.π. σταλινικοί και από αντισταλικούς, ο Κων/νος Ταμτάκος κ.λ.π. συλλαμβάνονται και στέλονται στην Μίκρα. Οι σταλινικοί εκδίδουν προκήρυξη που καταγγέλουν τον Στρατηγό Ζέπο που δεν κράτησε τον λόγο



Ενα, δυο, τρια ... πολλα πολυτεχνεια

Νοέμβρης του 1973: παλαιόκος ξεσηκωμός, με επίκεντρο το Πολυτεχνείο, ενώ έχουν προηγηθεί διάφορα άλλα γεγονότα, όπως αυτά της Νομικής για την ανατροπή όχι μόνο της χούντας, αλλά και του καπιταλιστικού καθεστώτος.

Όλοι χωρίς εξαίρεση, κόμματα και πολιτικοί, με πρωτόπόρα την φοιτητική παράταξη αντί - ΕΦΕΕ (ΚΚΕ) προσπάθησαν να περιορίσουν τον αγώνα σε καθαρά φοιτητικά αιτήματα. Παζάρεψαν με τους συνταγματάρχες τον εκδημοκρατισμό του καθεστώτος και την μετάβαση αργά - αργά σε ένα αυταρχικό κοινοβουλευτικό καθεστώτος.

Οι αναρχικοί που δρούσαν τότε, αλλά και άλλοι αγωνιστές, προσπάθησαν να καταγγείλουν όλες αυτές τις συναλλαγές με την εξουσία και να τοποθετήσουν άλλα ζητήματα, όπως το ξεπέρασμα του αγώνα από τα φοιτητικά συνδικαλιστικά και αντιφασιστικά αιτήματα, στην συνολική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και του κράτους. Στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων μέσα στο Πολυτεχνείο προσπάθησαν να πρωθήσουν αντιεξουσιαστικές αντιλήψεις και πρακτικές (άμεση δημοκρατία κ.ά.)

Όλες όμως αυτές οι απόψεις και πρακτικές τσακίστηκαν κάτω από την αντί - ΕΦΕΕ και την ωμή καταστολή του κράτους. Οι αγώνες του λαού τότε και η εξέγερσή του, αν και χωρίς να έχουν τα καταλήλα μέσα για να αντιμετωπιστούν τα δργανα καταστολής, απέδειξαν ότι είχαν ξεπέρασει κατά πολὺ τα γελοία αιτήματα και τις απόψεις των κομμάτων.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, με τις προσπάθειες του λαού για καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, σπάσιμο και κάψιμο τραπεζών, σφοδρές συγκρούσεις με την αστυνομία και το στρατό, έδινε ξεκάθαρα πια το μήνυμά της στο κράτος και τα κόμματα. Άλλα ότι δε μπορούν να ελέγξουν και να καταστείλουν με την ωμή βία προσπαθούν να το αφομοιώσουν αφαιρώντας τον επαναστατικό χαρακτήρα του και τις δυναμικές μορφές δράσης που χρησιμοποιεί.

Έτσι, μετά την πτώση της χούντας στην Καραμανλική περίοδο, τα κόμματα και το κράτος «τιμούσαν» τον «ήρωες του Πολυτεχνείου» με στεφάνια και λόγους, ενώ τα σουβλάκια και τα σηματάκια με το «17 Νοέμβρη» κ.λ.π. πουλώνταν δίπλα τους.

Τα επεισόδια, οι συγκρούσεις με την αστυνομία και οι πολιτικές αντιπαραθέσεις έμπαιναν πια στο επίπεδο του αν θα κάνουμε ή όχι πορεία στην Αμερικανική πρεσβεία. Μερικά κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (ΕΚΚΕ, ΚΚΕμ-λ, τροτσιστές κ.λπ.) ακολούθησαν διάφορες πολιτικές πρακτικές πάνω σ' αυτό το θέμα για να μπορέσουν να αυξήσουν τις κομματικές τους δυνάμεις.

Το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ κατά κανόνα υπάκουαν πάντα στις αποφάσεις του κράτους για την απαγόρευση της πορείας στην

Αμερικανική πρεσβεία επικαλούμενα όπως πάντα προβοκάτορες, σχέδια της αντίδρασης για το χτύπημα του λαϊκού κινήματος κλπ.

Πολυτεχνείο 1980

Από το 1978 και μετά, παρατηρείται μια πτώση των κομματικών δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς αλλά και των «επίσημων» κομματικών νεολαίων με συνέπεια τον απεγκλωβισμό ενός μεγάλου αριθμού φοιτητών και νεολαίων από τις παραδοσιακές μορφές οργάνωσης και δράσης. Εμφανίζονται οι αυτόνομοι και η οργάνωση Ρήγας Φεραίος Β' Πανελλαδική (διάσπαση του Ρήγα Φεραίου).

Οι αντιεξουσιαστικές απόψεις κερδίζουν έδαφος αλλά υπάρχει θολούρα και συνοθύλευμα απόψεων σχετικά με τις μορφές οργάνωσης, δράσης, επαναστατικής προοπτικής. Με αφορμή το νόμο 815 για τα πανεπιστήμια γίνονται οι καταλήψεις των σχολών τον χειμώνα του 1979, χωρίς την συμμετοχή των επίσημων πολιτικών παρατάξεων.

Αργότερα καπελώνονται και καταστέλλονται από αυτές και όλοι θα θυμούνται τον περιβόττο Κνήτη Μαλάμη και την επέμβαση των KNAT στο Χημείο.

Στο Πολυτεχνείο του 1979 γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα στον αντιεξουσιαστικό χώρο και τους Κνήτες.

Το Πολυτεχνείο του 1980 είναι η τελευταία ευκαιρία των παραδοσιακών αριστεριστικών οργανώσεων να διατηρήσουν τις δυνάμεις τους και να περιορίσουν την διαρροή των μελών τους. Αυτός είναι ο λόγος που παρά την ρητή απαγόρευση της πορείας στην Αμερικανική πρεσβεία είναι αποφασισμένοι να την πραγματοποιήσουν.



κό και κοινωνικό τους μίσος, όπου και όπως μπορούν.

Επικρατεί γενικά κομφούζιο. Δίνονται ραντεβού στα Προπύλαια. Άλλοι τρέχουν στα Χαυτεία. Στην πορεία δεν υπάρχει καμμία οργανωτική συγκρότηση, παρά μόνο ξύλα στα χέρια όλων. Με το χτύπημα της αστυνομίας, ο κόσμος αντιστέκεται όπως μπορεί, εφ' όσον δεν υπάρχει καμμία οργανωτική δομή, υποχωρεί κάνοντας όλες τις βιτρίνες των καταστημάτων μέχρι την πλατεία Αμερικής.

Πολλοί κλείνονται μέσα στο Πολυτεχνείο και πολιορκούνται από τους μπάτσους. Ο πετροπόλεμος και τα δακρυγόνα συνεχίζονται όλο το βράδυ. Ο σύντροφος Στέφανος Παπαπολυμέρου δέχεται σφαίρα στο στήθος, κάποιος άλλος σύντροφος στον γλουτό, ενώ οι τραυματίες από τον πετροπόλεμο είναι αρκετοί.

Αργότερα μαθαίνονται τα νέα για τους δύο νεκρούς, Κουμή και Κανελλοπούλου, από τα ρόπαλα των δολοφόνων - μπάτσου.

Γίνονται απόπειρες για γενικές συνελεύσεις, όπου σε μία από αυτές αποφασίζεται παρα-

«έξω οι φασίστες από τις σχολές».

Το απόγευμα γίνεται συγκέντρωση έξω από το Πολυτεχνείο και προσπάθεια ανακατάληψης του χώρου. Δίνονται μάχες όταν ξαφνικά, εμφανίζονται τρία σώματα Κνήτων οργανωμένα στρατιωτικά με ξύλα στα χέρια, που διαλύουν τον κόσμο.

Πραγματοποιείται συνέλευση στο Χημείο, όπου οι αριστεριστές βλέποντας ότι τα σχέδια τους έχουν αποτύχει και ότι τα γεγονότα τους έχουν ξεπεράσει, τρομοκρατημένοι από τις απειλές του κράτους με κατηγορίες για ηθικές αυτουργίες και από την καταστολή κατηγορούν τους αναρχικούς, σαν υπεύθυνους για την κατάσταση που δημιουργήθηκε και θάβουν κι αυτοί τους νεκρούς κάτω από τις σπασμένες βιτρίνες.

Αποχωρούν, κλείνουν τα γραφεία τους και από τότε χρονολογείται η οργανωτική τους διάλυση και η πολιτική τους ανυπαρξία. (εξαίρεση η ΡΗΕΗ παρόλο που δεν έχουν διαφορετικές απόψεις πάνω στο θέμα).

Οι αναρχικοί, αυτόνομοι και νεολαίοι που παραμένουν είναι αδύναμοι κι αυτοί να αντιμετωπίσουν την κατάσταση, να συντονιστούν, να εξηγήσουν την πρακτική τους και να την βγάλουν στον κόσμο.

Πραγματοποιούν μόνο μια πορεία από το Χημείο προς τα Προπύλαια μέχρι το Πολυτεχνείο, το οποίο είναι ακόμα στα χέρια των Κνήτων.

Καμμία, λοιπόν, ουσιαστική απάντηση δεν δίνεται σ' αυτήν την αποφασιστική για το κίνημα περίοδο.

Πολυτεχνείο 1985

Τα επόμενα χρόνια, με το ΠΑΣΟΚ αυτή τη φορά στην εξουσία, λίγα άτομα από τον αντιεξουσιαστικό χώρο στην επέτειο του Πολυτεχνείου περιορίζονται στο να ακολουθούν την πορεία στην αμερικανική πρεσβεία, να σπάνε μερικές βιτρίνες ή να είναι θεατές. Το Πολυτεχνείο του 1985 είναι οριακό. Μετά τη πορεία, αφού οι σύντροφοι κάνουν επίθεση στα γραφεία των αερογραμάτων της Νότιας Αφρικής και σπάζουν τις βιτρίνες του Χίλτον, στα Εξάρχεια σε επεισόδια με μπάτσους, οι μπάτσοι Μελίστας δολοφονεί τον 15χρονο Μιχάλη Καλτέζα πυροβολώντας τον πισώπλατα. Αρκετοί σύντροφοι αντιδρούν άμεσα καταλαμβάνοντας το Χημείο αποφα-

σιμένοι να το κρατήσουν με κάθε τρόπο και να καταγγείλουν την δολοφονία του Μιχάλη και την καταστολή απέναντι στους αναρχικούς, αλλά και σε ευρύτερους κοινωνικούς χώρους. Την άλλη μέρα το κράτος χρησιμοποιώντας όλα τα δργανα καταστολής ακόμα και στρατό, εισβάλλει στο Χημείο και συλλαμβάνει τους συντρόφους ξυλοκοπώντας τους άγρια.

Από το μεσημέρι πολύς κόσμος μαζεύεται στο Πολυτεχνείο κλείνοντας την Στουρνάρα. Όμως πάνω από το νεκρό σώμα του Μιχάλη σκύβουν με ενδιαφέρον όλοι οι νεκρόφιλοι αριστεριστές.

Εμφανίζονται ακόμα κι αυτοί που είχαμε να δούμε από το 80 και αποφασίζουν κατάληψη του Πολυτεχνείου. Οι αντιεξουσιαστές, αναρχικοί και νεολαίοι, όπως και λίγοι αριστεριστές κάνουν πορεία.

Σπάζονται όλες οι τράπεζες στο πέρασμα της πορείας στην Σταδίου μέχρι το ύψος της Αστυνομικής διεύθυνσης, εκεί η πορεία δέχεται επίθεση μιας διμοιρίας ΜΑΤ.

Η πορεία μεγάλη αριθμητικά και πολύ δυναμική, όπου οι κυριαρχούντες ο αυθορμητισμός και η συναισθηματική φόρτιση χωρίς κάποια μίνιμου οργανωτικότητα, διαλύθηκε εύκολα.



συνέχεια από τη σελ. 4

πολύ πιο πριν και χωρίς τους αριστεριστές, αλλά οι απόψεις είναι συγκεχυμένες. Άλλοι εκτιμούν ότι μπορούν να συνεχίσουν την κατάληψη και άλλοι ότι η καταστολή θα είναι συντριπτική για το χώρο. Έτσι αποφασίζουν όλοι να φύγουν. Η έξοδος και η πορεία που πραγματοποιείται είναι ο επικήδειος των γεγονότων.

Βγαίνουν άμεσα αρκετές προκηρύξεις που μοιράζονται πλατιά και ανακοινώσεις στον τύπο που αναλύουν τα γεγονότα προβάλλοντας τις απόψεις και τις θέσεις των αναρχικών σχετικά μ' αυτά.

Τα γεγονότα επιβεβαιώνουν για άλλη μια φορά το ότι: Το μήλο της έριδος ανάμεσα στα κόμματα είναι η με κάθε τρόπο κατάληψη της εξουσίας και η εξάσκηση της προς όφελος αυτών που θα την καταλάβουν και των αφεντικών.

Στις διαπραγματεύσεις μεταξύ τους τα κόμματα χρησιμοποιούν πάντα σαν από το κομμάτι εκείνο του κινήματος που ελέγχουν (συνδικαλιστικό, πολιτικό).

Όμως φαίνεται ότι πολλές φορές όταν οι καταστάσεις είναι έ-

κρυθμες και οι φανφάρες των κομματαρχών και των πάντα πουλημένων συνδικαλιστικών στελεχών δεν αρκούν να καλύψουν την αγωνία, τις επιθυμίες και την ανάγκη για δημιουργία των ανθρώπων, εκεί που όλοι νομίζαν ότι είχαν να κάνουν με πειθήνια όργανα και παθητικούς θεατές, όλοι αυτοί οι καταπιεζόμενοι γίνονται ενεργητικά υποκείμενα και συμμετέχουν στην εξεγερτική διαδικασία που τους ξαναδίνει την χαμένη ανθρώπινη υπόστασή τους.

Τότε αντιστέκονται, αυτοοργανώνονται, δημιουργούν. Όμως δεν φτάνει μια μέρα ούτε δύο για όλα αυτά.

Χρειάζεται οργάνωση, συνέπεια, διαρκής αγώνας. Το κράτος μπορεί να αποκαλύπτεται αδύναμο για λίγο και εμείς ικανοί να το πολεμήσουμε μέχρι ενός σημείου. Αν δεν υπάρχει όμως και από την δική μας την πλευρά η προσπάθεια και ικανότητα για οργάνωση όλοι οι εξεγερμένοι, που βρίσκονται στα οδοφράγματα την άλλη μέρα θα γυρίσουν στην μίζερη σιγουρία της κομματικής στέγης και στην απάνθρωπη ρουτίνα της καθημερινής επιβίωσης.

Ανοιχτή επιστολή στους Ισπανούς αναρχικούς

του Νέστορα Μάχνο

Το παρακάτω κείμενο είναι μά επιστολή που έστειλε στους Αναρχικούς της Ισπανίας ο Νέστορας Μάχνος το 1931 και ενώ βρισκόταν εξόριστος στο Παρίσι.

Ο Μάχνος γεννήθηκε το 1889 από πολύ φτωχή αγροτική οικογένεια. Δούλεψε σε ένα χυτήριο και μετά την επανάσταση του 1905, στη Ρωσία, έγινε αναρχικός.

Καταδικάστηκε για την εκτέλεση κάποιου αξιωματικού της αστυνομίας και μετά από 9 χρόνια φυλακής, το 1917 γύρισε στην πόλη που γεννήθηκε στη Ν. Ουκρανία. Συντέλεσε στη δημουργία ενός ισχυρού αναρχικού κινήματος. Οι αγρότες κατέλαβαν τη γη το Σεπτέμβρη του 1917. Μετά την Οχτωβριανή επανάσταση, και στη διάρκεια της, εφαρμόζοντας την τακτική της συνεργασίας πολέμησε μαζί με τους σοσιαλεπαναστάτες (αριστερούς Εσέρους) και με άλλες τάσεις επαναστατών ενάντια στους Λευκούς.

Το 1918 οι Μπολσεβίκοι με τη συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ παραχώρησαν την Ουκρανία στους Αυστριακούς και Γερμανούς. Η προέλαση των στρατευμάτων έδιωξε από την περιοχή τις ανταρτικές ομάδες και σταμάτησε τη δραστηριότητα του Μάχνο.

Αφού συναντήθηκε με τον Κροπότκιν και τον Λένιν επέστρεψε στην Ουκρανία όπου με διάφορες ανταρτικές επιχειρήσεις δημιουργήσε προβλήματα τόσο στα στρατεύματα κατοχής όσο και στην κυβέρνηση ανδρεικών που είχαν εγκαταστήσει. Οργάνωσε τον Επαναστατικό Στρατό της Ουκρανίας. Οι Αυστριακοί και Γερμανοί αποσύρθηκαν. Η επιρροή του Μάχνο στους αγρότες φαντάρους του Κόκκινου στρατού ήταν αρκετή για να προκαλέσει την εχθρότητα των Μπολσεβίκων.

Την άνοιξη του 1919 αποφάσισαν ότι δεν ήταν πιά σύμμαχοι με τον Μάχνο. Άλλα δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν ένα στρατό με 15.000 άτομα και με μάια ισχυρή επιφροή και εφαρμογή της αναρχικής θεωρίας στην Ουκρανία.

Το Νοέμβρη του 1920 έκδοσαν διαταγή σύμφωνα με την οποία όλες οι ανταρτικές ομάδες θά πρέπει να απορροφηθούν από τον Κόκκινο στρατό. Ο Μάχνος αντιστάθηκε όλο το χειμώνα αλλά τον Αύγουστο του 1921 οι δυνάμεις του είχαν περιοριστεί και η επιφροή του πάνω στους τρομοκρατημένους από τους Μπολσεβίκους αγρότες είχε εξασθενήσει.

Διέφυγε στο εξωτερικό. Πέθανε στο Παρίσι το 1935 σε ηλικία 46 χρόνων μέσα σε άθλιες συνθήκες και με μεγάλη πίκρα.

Αγαπητοί σύντροφοι Carbo και Pestana,

Διαβιβάστε στους φίλους και συντρόφους μας και μέσω αυτών σ' όλους τους Ισπανούς εργαζόμενους, την ενθάρρυνσή μου να μην αφήσουν ν' εξασθενίσει η αποφασιστικότητά τους για την επαναστατική πορεία που ήδη έχουν αρχίσει, καθώς επίσης να σπεύσουν να ενωθούν πάνω σ' ένα πρακτικό πρόγραμμα, καθορισμένο πάνω σε μια αναρχική αντίληψη. Δεν πρέπει με κανένα τίμημα να αφήσουν να επιβραδύνει ο ρυθμός της επαναστατικής πράξης των μαζών. Πρέπει αντίθετα να βιαστούν να τις βοηθήσουν να υποχρεώσουν —ακόμα και με τη βία αν δεν υπάρχει άλλος δρόμος ή μέσο— την προσωρινή δημοκρατική κυβέρνηση, οι οποία φρενάρει και αποπροσανατολίζει την επανάσταση, με τα άτομα θεσπισμάτα της, να σταματήσει την απαίσια δραστηριότητά της.

Οι Ισπανοί εργαζόμενοι —εργάτες, αγρότες και εργατικοί διανοούμενοι— πρέπει να ενωθούν και να διαδηλώσουν το μάξιμο της επαναστατικής ενέργειας, με σκοπό να δημιουργήσουν μια κατάσταση στην οποία η μπουρζουάξια θα βρεθεί χωρίς καμμιά δυνατότητα αντίδρασης στην κατοχή της γης, των εργοστάσων και των απόλυτων ελεύθεριών, μια κατάσταση που θα γινόταν έτσι όλο και πιο γενικευμένη και μη-ανατρέψιμη.

Είναι απαραίτητο να εφαρμοστούν όλες αυτές οι προσπάθειες, ώστε οι Ισπανοί εργαζόμενοι να πάρουν σοβαρά υπόψη, όλ' αυτά, και να καταλάβουν ότι

η CNT πρέπει να καταπιαστούν σοβαρά μ' αυτήν την υπόθεση και να διαθέσουν γι' αυτό το σκοπό, ομάδες πρωτοβουλίας σε κάθε πόλη και χωριό διοικητικά δομοί που πρέπει να φοβηθούν να πάρουν στα χέρια την επαναστατική στρατηγική διεύθυνση, οργανωτική και θεωρητική του κινήματος των εργαζομένων.

Είναι φανερό ότι πρέπει να αποφύγουν να ενωθούν με τα πολιτικά κόμματα γενικά, και ιδιαίτερα με τους κομμουνιστές μπολσεβίκους, πατί υποθέτω ότι οι ισπανοί «ομοτράπεζοι» θα είναι οι άξιοι συναγωνιστές των ρωσικών αφεντικών τους.

Θα βαδίσουν στα ίχνη του Ιησουΐτη Λένιν ή ακόμα και του Στάλιν, μην διστάζοντας να δηλώσουν το μονοπάλειο τους πάνω σ' όλες τις κατακτήσεις της επανάστασης, κι αυτό για να επιβάλλουν την εξουσία του κόμματός τους στη χώρα, ένα σκοπό του οποίου τα βρωμέρα απελέσματα έγιναν πράξη στη Ρωσία: απαγόρευση όλων των ελεύθερων επαναστατικών τάσεων και όλων των αυτόνομων εργατικών οργανώσεων. Πράγματι, φαντάζονται ότι είναι οι μόνοι που πρέπει και μπορούν να διαθέτουν όλες τις ελευθερίες και τα δικαιώματα της επανάστασης. Θα προδώσουν λοιπόν μοιραία τους συμμάχους τους και τον σκοπό ακόμα της επανάστασης.

Η Ισπανική Επανάσταση είναι η υπόθεση ολόκληρου του κόσμου, και σ' αυτό το έργο, είναι αδύνατος ένας κοινός προσανατολισμός με το κομμα που στο όνομα της δικτατορίας του στη χώρα δεν θα δίσταζε να ξεγλάσει τους εργαζόμενους και ν' αρπάξει όλες τις επαναστατικές κατακτήσεις για να γίνει ο χειρότερος δεσπότης κα εχθρός των ελευθεριών και δικαιωμάτων του λαού.

Το Ρωσικό παράδειγμα πρέπει αν σας κάνει να αποφύγετε να φτάσετε εκεί. Όστε η κομμουνιστική μπολσεβίστικη συμφορά να μην μπορέσει να πατήσει πόδι στο επαναστατημένο έδαφος της Ισπανίας!

Ζήτω η ένωση των εργαζομένων, αγροτών και εργατικών διανοούμενων όλης της Ισπανίας.

Ζήτω η Ισπανική επανάσταση σε πλέιρα ανάπτυξη προς ένα καινούριο κόσμο κατακτήσεων, των πιο χειραφετημένων κάτω από το λάβαρο του αναρχισμού.

Με τον αδερφικό μου χαιρετισμό

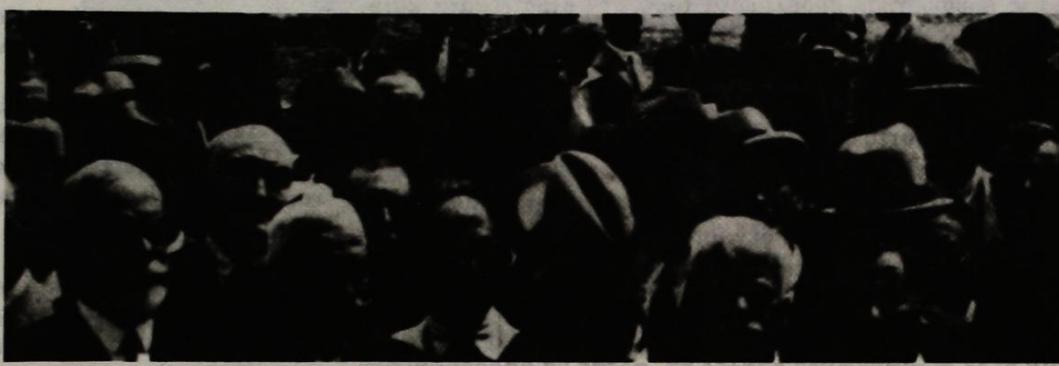
29 Απριλίου 1931
Νέστορ Μάχνο

Probouzde pie n/ 23-27
Ιούνιος - Οκτώβριος 1932
σελίδα 77-78

ΟΙ ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΟΙ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Οι μικρομεσαίοι συνοδοιπόροι του κράτους και του κεφαλαιου

Η κυριαρχία του καπιταλισμού και το «μοντέλο» του κράτους στην Ελλάδα συνδέθηκαν άμεσα με την ύπαρξη πλατιών μικρομεσαίων στρωμάτων, για τα οποία αντιπροσώπευσαν την εξασφάλιση στη ζωή και τη δυνατότητα για μια κοινωνική άνοδο. Στρώματα που ανέκαθεν «γκρίνιαζαν» στους «από πάνω» της εξουσιαστικής ιεραρχίας, αλλά και συμμαχούσαν μαζί τους τρέμοντας πάντα για τους «από κάτω» (μισθωτούς).



Απ' τα στερεότερα και πλατύτερα στηρίγματα της Δικτατορίας άλλοτε και της μεταπολιτευτικής Δημοκρατίας αργότερα, αποτέλεσαν το κέντρο βάρους της περίφημης «μεγάλης πλειοψηφίας του λαού» και τη λεγόμενη «ήρεμη δύναμη». Σημεία αναφοράς των εκάστοτε κυβερνήσεων της Χούντας, της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ όταν στο όνομα των πολλών και ήσυχων νοικοκυραίων, απαντούσαν με τη βίᾳ στις ταραχοποιές μειοψηφίες που αντιπροσώπευαν τα πιό δραστήρια κομμάτια του λαού και της νεολαίας.

Το βάρος των μικρομεσαίων στην κλίμακα των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων ήταν τέτοιο που εν τέλει σφράγισε τις αντίστοιχες κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις. Με κορυφαία τέτοια εξέλιξη την άνοδο του Π.Α.Σ.Ο.Κ.

Και ναι μεν η σοσιαλιστική διαχείριση κι ο εκσυγχρονισμός δεν άφησε ανέγκιχτα και τα συμφέροντα των μικρομεσαίων και μικροαστών συμμάχων της Αλλαγής, αλλά η όποια συρρίκνωση των συμφερόντων τους δεν απειλεί σοβαρά τους ισχυρούς δεσμούς των στρωμάτων αυτών με την εκμεταλευτική και καταπιεστική κοινωνία. Ο καπιταλισμός και η όποια εξουσία, δεν έπαψαν να σημαίνουν γιά την πλειοψηφία τους την εξασφάλιση και τη συντήρηση του προνομιούχου παρασιτικού τους ρόλου στην κατανομή των κερδών και της λείας από την εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας και άσκηση εξουσίας εφόσον έχουν προσβάσεις στους μηχανισμούς και τους θεσμούς (π.χ. οι πρασινοφρουροί και τα στελέχη των συνδιαχειριστών της εξουσίας).

Η κρίση και η Αντίδραση

Η γενικευμένη οικονομική και κοινωνική κρίση μπορεί να

επιφέρει ανακατατάξεις στα μεσαία στρώματα (π.χ. προλεταριοποίηση πολλών μικροαστών) όμως οι πάγιες αντιθέσεις των ιδιωτικών συμφερόντων τους — μεταξύ τους, με το κράτος (π.χ. φοροδιαφυγή) και τη συσσώρευση του μεγάλου Κεφαλαιου — δεν βρίσκουν διέξοδο σε ουσιαστικές αντιπαραθέσεις με την κοινωνία της καθολικής εκμετάλλευσης. (Ιδιαίτερα όταν λείπει ένα ανατρεπτικό κίνημα που να εκτρέπει τις αντιθέσεις αυτές σε επαναστατικές διάθεσεις).

Αντιθέτως η κρίση κάνει τα στρώματα αυτά συντηρητικότερα και λιγότερο ανεκτικά σε μια παραπέρα δύναμη των αντι-

Ο εκφασισμός

Κι όταν μιλάμε για κοινωνικό εκφασισμό, δεν έχουμε μπροστά μας παρά την εικόνα μιας εξουσιαστικής κοινωνίας που η στέρηση της ελευθερίας και της συλλογικότητας - στις δραστηριότητες τους - περιθωριοποιεί τα κοινωνικά προβλήματα τις ανθρώπινες ομάδες και τα άτομα με κριτήρια ταξικά, ιεραρχικά, φυλετικά, ιδεολογικά, τοπικά κ.λ.π. Η ένταση των κοινωνικών προβλημάτων και η μηδυνατότητα επίλυσής τους σε μιά κοινωνία των περιθωρίων, συσσωρεύει αδιέξοδα στις ανθρώπινες ομάδες, εξιψώνει τα πιό ταπεινά εξουσιαστικά πρό-

μοκρατίας» και στην εξόντωση στων στρέφονται ενάντια στην ταξική και ιεραρχική κοινωνία. Γιατί οι όποιες επιθέσεις σ' αυτήν την κοινωνία έχουν και τη δυναμική τους ενάντια στο πλέγμα των μεγάλων και μικρών συμφερόντων που τη συνθέτουν. Και κανένα κόστος δημοκρατικότητας ή συνταγματικότητας δεν είναι υπερβολικό όταν στο πλαίσιο της κρίσης και της δξενσης των αντιθέσεων απειλούνται η τάξη και η ασφάλεια της εκμετάλλευσης στη Δημοκρατία του Κεφαλαιου.

Η ηττοπάθεια

Ο εκφασισμός της μικρομεσαίας κοινωνίας, η συναίνεση στην καταστολή και η έλλειψη μιάς ουσιαστικής κοινωνικής συμπαράστασης καθόρισαν σε μεγάλο βαθμό (μαζί με ενδογενείς παράγοντες του χώρου) την ηττοπάθεια πολλών συντρόφων, την απουσία τους στις κινητοποιήσεις και τη μη δυνατότητα συγκρότησης ενός ευρύτερου αντικαταστατικού μετώπου.

Πόσο όμως, θά 'πρεπε να καθορίζει αρνητικά τη συνέχεια και την ένταση των πρακτικών μας ο εκφασισμός και μιά κοινωνία που λειτουργεί σε επίπεδο «κοινής γνώμης»; Εκφασισμός και «κοινή γνώμη» που δεν αντανακλούν παρά το μίσος που τρέφουν από συνείδηση, ένστικτο ή ιδεολογία τα πάσης φύσεως συντηρητικά στοιχεία - που βρίσκουν στην Ελληνική Κοινωνία - για όσους αμφισβήτουν την εξουσία και τον καπιταλισμό στο σύνολό τους.

Συναίνεση στην ευρύτερη καταστολή

Η όποια συναίνεση ή ένοχη σιωπή μπροστά στις προσπάθειες για την πολιτική, φυσική και ηθική εξόντωση των αντιεξουσιαστών δεν αποτελεί όμως απομονωμένο φαινόμενο που έχει την εξήγησή του στην αντίδραση για την αναρχική βίᾳ και αντίσταση στη βίᾳ του Κράτους. Αποτελεί γενικό κοινωνικό φαινόμενο - που έχει την εξήγησή του στην ιεραρχική δύμηση της κοινωνίας και την ταξική ανισότητα και στρέφεται ενάντια σ' όλους όσους ταράσσουν την εικόνα της «νοικοκυρεμένης» Ελλάδας. Είτε πρόκειται για την αντίσταση των φυλακισμένων στην εξόντωσή τους, είτε για τους χούλιγκας που αλληλεξοντώνται.

Ο εκφασισμός αντανακλά στα πλαίσια της γενικευμένης κρίσης την ευρύτερη εχθρότητα των «νοικοκυρεμένων» και «βολεμένων» στρωμάτων για τις κοινωνικές αντιστάσεις, τον ρατσισμό ενάντια στους απειθαρχους νέους, τους εξτρεμιστές και τους «περιθωριακούς». «Λαϊκό» έρεισμα στις ναζιστικές μεθοδεύσεις «μιας πολιτείας που αποφάσισε να υπερασπίσται τον εαυτό της» και τα «ήρεμα νερά» της διαχείρισης, καταπατώντας ακόμα και τους νόμους της για να εξοντώσει τα θύματα της.

Και στο μέλλον κάθε ένταση

Ο αντίποδας του εκφασισμού

Πολλά καλυμένα σημεία έκρηξης - των πιο άμεσα εξουσιαζόμενων και εκμεταλλευόμενων ενάντια στην εξουσία - αντιπροσεπύουν την απειλή για τα μεγάλα μικρά συμφέροντα των μικρομεσαίων στρωμάτων και τα συσπειρώντας γύρω από το κράτος. Άλλα ο συσχετισμός των κοινωνικών δυνάμεων δεν είναι μονοσήμαντος. Πέρα από τους μικρομεσαίους, τη χαφιδόκορατία, τον εκφασισμό και τα «ήρεμα νερά» που επιδώκει η διαχείριση, θα πρέπει ν' αναζητήσουμε τον αντίποδα εκεί όπου ξεπούν βιαιότερα τα κύματα των οξυμένων κοινωνικών και οικονομικών προβλημάτων.

Εκεί όπου οι άμεσες προτεραιότητες του κράτους και των αφεντικών υλοποιούνται στην παραπέρα εκμετάλλευση, εξαθλίωση κι υποδούλωση των προλεταρίων και αυτών που προλεταιριούνται (μικροαστών και νεολαίων) προτεραιότητες που στηρίζονται όλοι και λιγότερο στην παθητική ανοχή και στους μηχανισμούς ενσωμάτωσης και περισσότερο στην τρομοκρατία.

Νέα μέτωπα παρέμβασης κι αντιπαράθεσης ανοίγουν στους εργατικούς αγώνες όπου ο στείρος συνδικαλισμός - που ελέγχει τις αντιθέσεις κι αμβλύνει τον ταξικό ανταγωνισμό - θα έρχεται όλο και περισσότερο αντιμέτωπος με την αυθόρμητη και ψυχολογική αντίδραση των καταπιεσμένων ενάντια στην εξουσία και την εκμετάλλευση.

Κι εμείς

Σήμερα παράλληλα με το ξεπέρασμα της χαλαρής επικοινωνίας κι επαφών μας γίνεται αναγκαίο το ξεκαθάρισμα και των δικών μας προτεραιοτήτων απέναντι σ' εκείνες του Κράτους και με βάση το συσχετισμό των κοινωνικών δυνάμεων.

Προτεραιότητα σ' έναν εναλλακτισμό που αδυνατεί να πρωθήσει μια ουσιαστική αντιπαλότητα με το κράτος και λειτουργεί - όταν λειτουργεί - παράλληλα μ' αυτό;

Προτεραιότητα σε αμυντικές διατάξεις για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας στα πλαίσια καταγγελιών και ηττοπαθών κινήσεων που είναι εκτεθειμένες στην αποτυχία, αφού δεν μπορούν παρά ν' αρκεστούν στην επίκληση δημοκρατικών αισθημάτων και στην οπτική μιάς κοινωνίας, που λειτουργεί σε επίπεδο «κοινής γνώμης»; (Κοινή γνώμη που το κέντρο βάρους της το συνιστούν τα πιο συντηρητικά στοιχεία).

Το ζήτημα που μπαίνει σήμερα είναι η οργάνωση της πρακτικής για να μην αφήνονται οι κινητοποιήσεις μας στην τύχη και χωρίς συνέχεια και το πέρασμα από τη διάχυτη παρουσία μας στη συγκέντρωση των δυνάμεων μας και της δράσης μας - πέρα από επετειακά γεγονότα - με αναφορές στα πιο κοντινά μας εξουσιαζόμενα στρώματα (προλεταριακά και νεολαϊστικά) εκεί όπου αναπτύσσεται υπόγεια σαν οιωνός των μελλούμενων η αναγκαιότητα και η έλλειψη του οράματος για μια κοινωνία της ισότητας, της ελευθερίας και της αλληλεγγύης.

Το παρακάτω κείμενο βρίσκεται μέσα στην όλη διαδικασία δημοσίευσης κειμένων που προέρχονται από άτομα και ομάδες για την ανάπτυξη του διαλόγου και του προβληματισμού.

Η αγανάκτηση προϋπάρχει της εξέγερσης

α) Οι όψιμες μορφές καπιταλισμού

Ήδη απ' τα τέλη της δεκαετίας του '50 και αφού η μεταπολεμική ανθρωπότητα μπόρεσε και στάθηκε ξανά στα πόδια της άρχισαν να φαίνονται καθαρά οι νέες συνθήκες οργάνωσης των καπιταλιστικών - μετεριαλιστικών κρατών.

Πάγια και αξέπεραστη τακτική των μεγαλοκαπιταλιστών - μεγαλοπατεώνων αποτελούσε: η διαφύλαξη και συνεχής αύξηση του ύψους των κερδών, με μια εντεινόμενη αύξηση της παραγωγής και παραγωγικότητας σε συνάρτηση με τη διαρκή εξέρεση πρώτων υλών.

Έτσι με ακλόνητη αυτή τη κατεύθυνση, τις τελευταίες δεκαετίες ο καπιταλισμός συστηματοποιεί την εκμετάλλευση χρησιμοποιώντας την πρωτοπορεία των θετικών επιστημών στρατεύοντας ένα πλήθος τεχνοκράτες - μικροστούς, που η συμετοχή τους πα στη διαδικασία ανάπτυξης του όγκου καπιταλιστικού συστήματος είναι θεμελιακή.

Ταυτόχρονα δημιουργείται και η «επιστήμη» του μάρκετινγκ (η διαφήμιση αντικαθιστά επιθυμίες και ανάγκες). Τώρα το όλο εργασιακό μοντέλο οργανώνεται με πο σύγχρονο, ακλόντα ληστρικότερο τρόπο, η συγκέντρωση της υπεραξίας αλλάζει μορφή. Παράλληλα για την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών στρέφει ίσως το μεγαλύτερο μέρος της δραστη-

Ο αγώνας πάνω από τις

ριότητάς του στις χώρες του τρίτου κόσμου, που πέρα από τις αφθονες πρώτες υλες τους, διαθέτουν και την φθηνότερη χειρωνακτική εργασία, βέβαια για αυτή την ανεμπόδιστη λελασία απαραίτητη είναι και τα κατά τόπους δικτατορικά καθεστώτα — ο ιμπεριαλισμός σε όλο του το μεγαλείο.

Οι κυριότερες όψιμες μορφές καπιταλιστικής οργάνωσης είναι οι γνωστές μας πολυεθνικές εταιρίες, που με τις συνεχείς επεκτάσεις τους πραγματοποιούν μια διείσδυση του ενός κράτους στο άλλο με συνέπεια τη λυσαλέα αύξηση του ανταγωνισμού και την ολοκληρωτική δέσμευση των δραστηριοτήτων τους στο παγκόσμιο νομισματικό σύστημα.

β) Η κρίση, ο ρόλος κομμάτων και λαού.

Οι διαρκώς εντεινόμενοι οικονομικοί πόλεμοι μεταξύ των μεγαλοκαπιταλιστών - μεγαλοπατεώνων άρχισαν να δημιουργούν ρήγματα στην τεράστια ληστρική μηχανή τους: αύξηση του πληθωρισμού, έλλειψη ζήτησης εργασίας (ανεργία), κορεσμός της αγοράς, αδυναμία των τριτοκοσμικών χωρών να πληρώσουν τα χρέα τους, τα πρώτα κλεισίματα τραπεζών. Η κρίση πλήγηται το καπιταλιστικό μοντέλο για άλλη μία φορά, οι ευθραυστες εθνικές ισορροπίες καταστέφουνται.

Προσπαθώντας τ' αφεντικά να συγκρατήσουν όσο το δυνατόν τις προεκτάσεις αυτής της εντεινόμενης κρίσης, πληρώνουν τεράστια ποσά για επιδόματα ανεργίας και κρατικές επιχορηγήσεις, ενώ όπου αυτά δεν είναι ικανά να σταματήσουν τις εξεγερτικές τάξεις του λαού, εντεί-

νουν την καταστολή κάτω από δημοκρατικό προσωπείο, φακελώνοντας δόλους τους πολίτες, πλεκτρονικά πιά.

Τα κόμματα (αριστερά, ρεφορμιστικά, εργατικά κλπ) επισημαίνουν την κρίση και προβλέπουν (με περιέργη αφέλεια) την καταστροφή του καπιταλιστικού μοντέλου και τη θριαμβευτική ανάληψη της εξουσίας από αυτά, λες και ο καπιταλισμός πρώτη φορά αντιμετωπίζει κρίση. Οι «ταξικοί» τους αγώνες περιορίζονται στη διοργάνωση περιπάτων στο κέντρο των πόλεων, ενώ ζητιανεύουν απ' τα αφεντικά κάποιες μισθολογικές αυξήσεις, το «ό, τι προλάβουν και αρπάζουν» απ' τον κρατικό προϋπολογισμό έχει αναχθεί σε ιδεολογία. Λόγος για τη ρομποτοποίηση του προλεταριάτου (δουλειά ανεύθυνη στην αλυσίδα παραγωγής με εξοντωτικούς ρυθμούς) το μηδενισμό των διαπρωτικών σχέσεων τη διόγκωση και μαζικοποίηση της υπερκατανάλωσης που φτάνει σε βαθμό υστερίας δεν γίνεται πουθενά, ενώ οι προσπάθειες της εξουσίας για αποχαύνωση και δηλητηριασμό της σκέψης με μοντέρνες συνταγές (προγράμματα τηλεόρασης, βίντεο, «ψυσιολογίκη» λήψη ψυχοφαρμάκων μετά το φαγητό) γίνονται κάτω από τις ευλογίες τους. Η πλειοψηφία του λαού το μόνο που κάνει πιά είναι να παίζει το ρόλο του έντιμου πολίτη, του υπάκουου ψηφοφόρου, περιμένοντας σαν απλός θεατής πότε θα «φτιάξουν» οι διεθνείς συγκυρίες! Όσοι μιλούν για επαναστατική δραστηριότητα, δυναμική αντιπαράθεση, αντικρατισμό, αυτοδιαχείριση χαρακτηρίζονται σαν προφοκάτορες.

αντικαταστάθηκε (λόγω ναρκωτικών). Οι ABADDON έχουν πολύ καλό σκληροπυρηνικό ήχο, ειδικά από τότε που ο Beniu αγόρασε καινούρια κιθάρα. Έχουν σοβαρά προβλήματα με χώρους για πρόσβεις. Όλη τους η δραστηριότητα είναι ενάντια στον πόλεμο, τη βία, το φασισμό, το ρατσισμό, τον ανταγωνισμό των εξοπλισμών. Μερικοί τίτλοι τραγουδιών τους: system, world war 3, aparlheid, violence and power, fight for your freedom, soldiers of this world.

Ένα άλλο εξαιρετικό συγκρότημα είναι οι MOSKWA από το Lodz. Πρωτεμφανίστηκαν στο Yarokin το '84 και παρ' όλο που είναι πολύ νέοι είναι από τους καλύτερους.

Παίζουν το πιο γρήγορο σκληροπυρηνικό πανκ όπως οι DISCHARGE και άλλοι (VENOM, SLAYER). Η σύνθεσή τους είναι: Riotrek - μπάσο, Pawek - κιθάρα, Jom - φωνητικό και ντραμς. Μέχρι τώρα έχουν κάνει πάνω από 20 ζωντανές εμφανίσεις. Τα πρώτα τους τραγούδια ήταν: atomic light, suicides, Hell on earth. Μερικοί στίχοι τους μοιάζουν κάπως με των DISCHARGE και είναι κύρια ενάντια στα ατομικά όπλα, τον μελλοντικό πυρηνικό πόλεμο, τη βία, την καταστροφή της γης απ' τον άνθρωπο. Πιο ποσάφατα τραγούδια τους αναφέρονται στην Πολωνική πραγματικότητα (Vistula, kind of alcohol, patriot). Το Οκτώβρη

T
A
E
E
I
S



γ) Ο αγώνας πάνω από τις τάξεις και η αναγκαιότητα του αναρχισμού.

Το υπάρχον σύστημα έτσι διαμορφώμενο από τις όψιμες μορφές καπιταλισμού, την κρίση και τις αντιφάσεις του (ευημερία αλλά και στέρηση, συρρίκνωση της επαναστατικότητας αλλά και ριζοσπαστικοποίηση μειονοτήτων, αυξημένη πληροφόρηση αλλά και ανοσία - αναισθησία στον κοινωνικό ρατσισμό) περιλαμβάνει την άρνηση του, τη δύναμη της αντιδρασης που αυτή δεν εκδηλώνεται με τον παλιό ταξικό χαρακτήρα.

Ο πραγματικός αγώνας ενάντια στο καπιταλιστικό μετεριαλιστικό μοντέλο δεν μπορεί να περιορίζεται στους πατροπαράδοτους αγώνες της εργατικής τάξης ενάντια στους εκμεταλλευτές της - αν και τους περιλαμβάνει - απλώνεται σε όλα τα μέτωπα: του συντηρητισμού, της υποβαθμισμένης ποιότητας ζωής, της δολοφονικά «επιστημονικής» οργανωμένης κρατικής καταστολής, της χυδαιότητας των σχέσεων. Η αντιπαράθεση μεταξύ του παράρχοντος συστήματος και της επαναστατικής δράσης δεν βρίσκεται μόνο στην επιδιώκηση της προσφέτησης του προλεταριάτου, αλλά από την περιορίζεται στην αποφάσεις της ανθρώπινης πρωτοβουλίας, ενώ η πρακτική του δράση βρίσκεται σε ασυμφίλωτη πάλη με το υπάρχον σύστημα. Ο αναρχισμός αποτελεί αναγκαιότητα για την επαναστατική δράση.

ΣΗΜ.: Η οικονομική και κοινωνική ανισότητα των εργαζόμενων συνίσταται από την τοποθετηση και απάντηση στην κοινωνική εργασία. Έτσι η ιεραρχική διαίρεση της τελευταίας (καταμερισμός εργασίας) είναι ο πρωταρχικός παράγοντας εκμετάλλευσή τους.

φωνή) στο μικρόφωνο, δυναμικούς, πολύ γρήγορους, μπορώνα μαφιβόλια να τους αποκαλέσω «Πολωνούς Discharge».

Οι REJECTRCJA, είχαν μια περίοδο δραστηριότητας με τον Pinii και μία με τον Geto, επίσης φοβερό τραγουδιστή. Έχουν διαλυθεί, αλλά ίσως στο μέλλον βρεθούν πάλι μαζί.

Ακόμα πολύ γνωστοί και δημοφιλείς είναι οι W.C, απ' τη μικρή πόλη Miastko, που παίζουν κύρια πανκ.

Άλλα γκρουπ είναι οι U-BOOT, οι γρήγοροι AGONIA, οι SSTIL, οι TILT, οι REKRUT, οι επιλιποφόροι PROWOLACJA.

Η Πολωνική σκηνή φαίνεται ιδιαίτερα underground, οι πιο πολλές συναυλίες γίνονται σε μικρά κλαμπ φοιτητών με 1-2 συγκροτήματα. Οι συγχρήματες είναι ιδιαίτερα δύσκολες για τα Πολωνικά γκρουπ, που πολύ δύσκολα βρίσκουν χώρους για πρόβεις, ενώ δεν είναι διαθέσιμος ο κατάλληλος εξοπλισμός.

Οι τιμές είναι τόσο ψηλές, που για μια αξιοπρεπή κιθάρα πρέπει να δουλέψουμε μερικά χρόνια με μέσο μηνιαίου μισθού 20 ως 25 δολάρια.

Οι πανκ στην Πολωνία δεν μπορούν να βγουν στους δρόμους με δερμάτινα σακάκια, με όρθια μαλλιά, με καρφιά κ.λ.π. χωρίς να αντιμετωπίσουν

συνέχεια στη σελ. 9

PUNK στην Πολωνία

διών τους: Salvador, modern society, hate and war, atomic war, XXI age news. Το συγκρότημα έχει δουλέψει μερικά νέα τραγούδια για τις ζωντανές εμφανίσεις του '85.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

AIDS και κτηνωδία στον Κορυδαλλό

Σε τέσσερα άτομα που κρατούνται στις φυλακές Κορυδαλλού διαπιστώθηκε ότι πάσχουν από AIDS.

Μετά την διάγνωση, τα άτομα στάλθηκαν πρώτα στο Νοσοκομείο Λοιμωδών Νόσων και έπειτα στον Άγιο Σάββα. Αλλά και από τα δύο αυτά νοσοκομεία οι ασθενείς - κρατούμενοι αφού χρησιμοποιήθηκαν σαν μπαλάκι, με διάφορα προσχήματα, ξαναστάλθηκαν στον Κορυδαλλό.

Τώρα κρατούνται στην παλιά απομόνωση του ψυχιατρείου των Φυλακών (η οποία έχει πάψει να χρησιμοποιείται από καιρό λόγω ακαταλληλότητας).

Οι συνθήκες που κρατούνται ζεπερνούν τα όρια της κτηνωδίας. Χωρίς καμιά περιθαλψη, τελείως απομονωμένοι, με περιορισμένο χώρο «περιπάτου», μέσα σε πρωτόγονες συνθήκες, οι άνθρωποι αυτοί, έχωρα από την ασθένεια που έχουν, αισθάνονται την απανθρωπία. Κανείς δεν τους πλησιάζει. Τα τσιγάρα και μερικά ξεροκόμματα σαν τροφή για να επιζήσουν, τους πετάγονται από μακριά λες και πρόκειται για θηρία.

Και φυσικά η κατάστασή τους είναι απελπιστική.

Είναι, πέρα από κάθε αμφιβολία, απαραίτητο οι άνθρωποι αυτοί,

τοί να αφεθούν ελεύθεροι, είτε με εγγύηση (όσοι είναι υπόδικοι απ' αυτούς) είτε με ανήκεστο βλάβη (όσοι είναι καταδικασμένοι) και να τύχουν της ανάλογης περιθαλψης.

Η κτηνωδία και η εκδικητικότητα απέναντι τους καταδειχνεί μια ακόμα πλευρά του «σωφρονιστικού» συστήματος. Εμεις δεν πρέπει να μείνουμε αδιάφοροι θεατές.

Ο ΔΗΜΟΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Ο Δήμος του Κορυδαλλού, έχει μια πάγια θέση για την απομάκρυνση των φυλακών από την περιοχή.

Αυτή του η θέση δεν έχει καμιά σχέση με το σωφρονιστικό σύστημα. Απλά επιδιώκει την μεταφορά των φυλακών σε άλλη περιοχή γιατί κατά τη γνώμη του υποβαθμίζεται η περιοχή λόγω της φύσης των κρατουμένων!!!

Μετά την αποκάλυψη ότι ωρισμένοι κρατούμενοι πάσχουν από AIDS το Δημοτικό Συμβούλιο έβγαλε καινούριο φιρμάνι. «Η παραμονή των φυλακών στην περιοχή, λέει, εγκυμονεί κινδύνους γιατί με τις αποδράσεις υπάρχει κίνδυνος να εξαπλωθεί το AIDS στους κατοίκους της περιοχής».

Δηλαδή ούτε λίγο - ούτε πολύ, ας πάνε οι φυλακές αλλού. Μακριά από μας κι ότι θέλει ας γίνει. Το άλλο, βέβαια, ότι με τις αποδράσεις θα εξαπλωθεί το AIDS!, αυτό κι αν είναι άποψη!! Δηλαδή πάρτε μέτρα να μην γίνονται αποδράσεις. Και για το σύστημα και την υπάρξη των φυλακών ούτε λέξη.

Είναι πολύ δύσκολο να μιλή-

σει κανείς για τη σχέση που έχουν με την ανθρωπιά, οι «προδευτικοί» δημοτικοί Σύμβουλοι του Δήμου Κορυδαλλού

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

Πρόσφατα δημοσιεύματα στον Τύπο, με πορίσματα επιστημόνων, από διάφορες χώρες απέδειξαν την προέλευση του AIDS.

Σε πειράματα που γινόντουν σε φυλακισμένους (!!!) με αντάλλαγμα την ελευθερία τους (!!!), οφείλεται η δημιουργία της Επίκτητης Ανοσολογικής Ανεπάρκειας.

Αφού έκαναν πειράματα σε ανθρώπους και δεν υπήρξε άμεση αντίδραση, τους άφησαν ελεύθερους. Μετά από μήνες, που εκδηλώθηκε η ασθένεια, ήδη το AIDS ήταν μια πραγματικότητα.

Κατά τα άλλα η προέλευσή του οφείλεται στους ομοφυλόφιλους!

Για ποιο πράγμα να μιλήσει κανείς, για τους φυλακισμένους - πειραματόζωα στα χέρια των «επιστημόνων», ή για τις ευθύνες που καταλογίσθηκαν σε μια κοινωνική κατηγορία;

Ο φασισμός μιλά πολλές γλώσσες.

Η νέα δίκη της Κατερίνας Κολιτσοπούλου.

Στις 21 Νοέμβρη 1986 επαναλαμβάνεται στις φυλακές Κορυδαλλού η δίκη της Κατερίνας Κολιτσοπούλου, που κατηγορείται σαν συνεργός στη δολοφονία του άνδρα της αστυφύλακα.

Η δίκη είχε διακοπεί μετά από την κινητοποίηση συμπαράστασης για τις συνθήκες διεξαγωγής της στο Εφετείο.

Προηγούμενα είχε εκδηλωθεί το φασιστικό πρόσωπο της κοινωνίας μας μέσα από πράξεις βαρβαρότητας των συγγενών του νεκρού αστυφύλακα και «αγανακτισμένων πολιτών».

Προπλακισμοί, εξευτελισμοί, χυδαίες βρισιές, με την ανοχή αν όχι την συμπαράταξη του δικαστηρίου έδειξαν πως λειτουργεί τη δικαιοσύνη. Οι μπάστοι - φύλακες, βρήκαν ευκαιρία να εκδηλώσουν το μίσος εναντίον της συμπαραστεκμένου δήθεν στον νεκρό συναδελφό τους.

Η επιμέλεια του παιδιού της έχει δοθεί στους συγγενείς του νεκρού αστυφύλακα, απαγορεύοντας στην ίδια να μπορεί να το βλέπει.

Το εκδικητικό μίσος της κοινωνίας απέναντι στα θύματά της, δείχνει ακόμα μια φορά την ενοχή της.

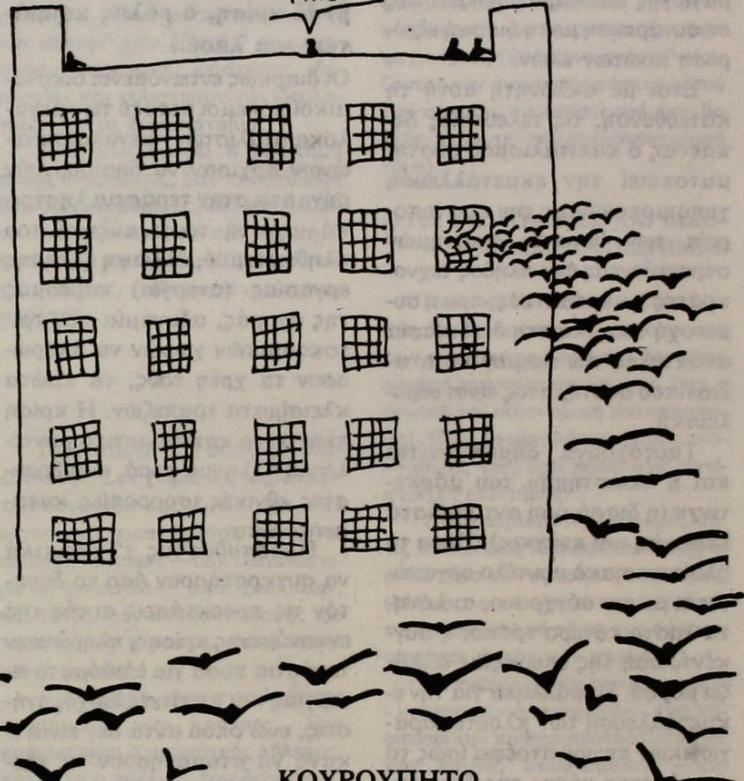
Όσοι νοιώθουν ακόμα άνθρωποι, πρέπει να σταθούν στο πλευρό της Κατερίνας Κολιτσοπούλου.

Ας δώσουμε το παρών όλοι στις φυλακές Κορυδαλλού την Παρασκευή 21 Νοέμβρη 1986 για να αποτρέψουμε κι άλλες πράξεις εκμπενσμού της και να ζητήσουμε την απελευθέρωσή της.

Η Κολιτσοπούλου δεν είναι ένοχη. Η ενοχή και η ευθύνες βαράίνουν αποκλειστικά την κοινωνία.

Αντίσταση στον κοινωνικό φασισμό!

ΚΥΡΙΕ ΔΙΕΥΒΥΝΤΑ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ!
ΟΙ ΕΥΜΟΡΙΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΠΟΛΟΥ
ΑΠΕΡΓΟΥΝ.



Η ΜΟΛΥΝΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΗ ΑΦΘΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΣ. Είναι οι πραγματικά άθλιες συνθήκες που ρίχνουν τη μάσκα του απατηλού μεγαλείου της ταξικής κοινωνίας.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ ΔΕΝ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ: ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ.

Η εξουσιαστική κοινωνία είναι στο σύνολό της δι, τι και οι σκουπιδότοποί της: Πηγή μόλυνσης του ανθρώπου.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΧΑΝΙΩΝ

ΤΡΥΚ, 22/10/86

XANIA

Πριν από 8 μήνες παίρνεται απόφαση από τον Μπαντουβάκη (Νομάρχη Χανίων) να πηγαίνουν τα σκουπίδια του νομού στο Κουρουπητό. Το Κουρουπητό είναι ένα φαράγγι με έξοδο στη θάλασσα στο δρόμο Χανίων - Ακρωτηρίου δίπλα στην κοινότητα Μουζουρά. Τα σκουπίδια αφήνονται σε επιφάνεια, λουριώνται σε πετρώνται σε κριτικής.

Δεν υποστηρίζουμε στη κατέχουμε το αλάνθαστο σύστημα το πετρώνται σε κριτικής. Εν τούτοις, μπορούμε να λαμβάνουμε υπόψη την κριτική στο έντυπο και στις απόψεις, λουριώνται σε πετρώνται σε κριτικής. Δεν υποστηρίζουμε στη κατέχουμε το αλάνθαστο σύστημα το πετρώνται σε κριτικής. Εν τούτοις, μπορούμε να λαμβάνουμε υπόψη την κριτική στο έντυπο και στις απόψεις, λουριώνται σε πετρώνται σε κριτικής.

Πριν 2 μήνες η θάλασσα σπάζει το φράγμα που είχε φτιαχθεί στο Κουρουπητό με αποτέλεσμα να μολυνθεί η θαλάσσια περιοχή και να ψωφίσουν πολλά ψάρια.

Στις 6/10 οι κάτοικοι των Μουζουρών καταλαμβάνουν το δρόμο και εμποδίζουν τα απορριματοφόρα, χτίζουν οδοφράγματα με τσιμεντόλιθους και ανοίγουν χαντάκι 2x2 μ. Το κράτος απαντά στέλνοντας μπάτσους ενώ οι κάτοικοι της περιοχής αντιδρούν βγάζοντας όπλα,

22/10 Κυκλοφορεί τρυκ αναρχικών με το σύνθημα: «η κοινωνία της μόλυνσης δεν καθαρίζεται, ανατρέπεται». Εν τω μεταξύ οι κάτοικοι αρχίζουν να οργανώνονται αυτόνομα κάνοντας γενικές συνελεύσεις και επιτροπές.

Ο αγώνας συνεχίζεται.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ

Από τα πρώτα τεύχη της «ΔΟΚΙΜΗΣ» είχε γίνει προστάσια να προσδιοριστούν, σε γενικές γραμμές, οι πρόσεσις και οι στόχοι της εκδοτικής ομάδας. Παρόλα τα σημειώματα και παρόλη τη συκτική (οχι ταχτική για πρακτικούς λόγους) έκδοση της επομεριδίας, πιο περισσότερο από ένα χρόνο (τέλη Ιουλίου του '85), φαίνεται ότι είναι απαραίτητο να τονίσουμε (η νυ ζωντανούσιμη) οριαμένη σημεία. Απειληνώμαστε και οι α' ποτούς, που μη πρώτη φορά παίρνουν το έντυπο και οι' αυτούς που το παίρνουν τυπικά.

1. Οποιοδήποτε κείμενο δημοσιεύεται με υπογραφή μιάς ομάδας ή υπογράφεται με τα αρχικά του συντάκτη του δεν αποχρειάζεται παραίτητα τις απόψεις της εκδοτικής ομάδας και παίρνει τη θέση του στο έντυπο, μάζεται με τα αναγνωστές, χωρίς να περικόπτονται ή να κλογοκρίνονται ή να απαιτείτ

Η γιαπωνέζα δελει χάδια

MONO
74.000



* Φτάνει ένα απλό χάδι... για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις σας... μικρή σε όγκο και πολύ ευχρηστή... μπορεί για χάρη σας να... τα κάνει όλα και παντού.

Κεφάλαιο 1ο

Η αναγκαιότητα της ζήτησης και κατανάλωσης των προϊόντων αντανακλάται από τις προϋποθέσεις συνεχούς δραστηριοποίησης των παραγωγικών μονάδων. Κι αυτό γιατί αν το στοκ με το εμπόρευμα διογκώνεται λόγω του αζήτητου, τότε σημαίνει κόστος α) για τον έμπορο και κάθε λογής μεσάζοντα β) για το αφεντικό - ιδιοκτήτη παραγωγικής μονάδας γ) για την κυβέρνηση και το κράτος αφού από τη μια πέφτει το κύρος τους ως διαιτητές συναλλαγών ενώ από την άλλη δραστηριοποιούνται αυθόρμητα ριζοσπαστικά σχήματα ενάντιά τους.

Το αν συνεχίζονται να παράγονται και να καταναλώνονται

Κι είναι τόσο τέλεια που... της φτάνει να την αγγίξετε!... Όσο για την τιμή της ε... αυτή πια κι αν είναι απίστευτη. Τι λέτε λοιπόν; Δεν αξίζει τον κόπο να... χαϊδέψετε τη γιαπωνέζα;...

— Μα ποιος τα λέει όλα αυτά; Μήπως ο εκλεπτυσμένος πια και χαριτόλογος νταβαντής της στο καμπαρέ που δουλεύει; Μήπως η μορφωμένη τσατσά της οδού Αθηνών;

— Όχι, όχι, αφήστε τον άνθρωπο να τελειώσει.

*...NAKAJIMA ALL. Το αύριο... στις γραφομηχανές.
MONO 74.000.

τα προϊόντα απρόσωπα και κατευθυνόμενα σημαίνει ότι η αιώνια κατάσταση του «δούναι και λαβείν» αφαιρεί το δικαίωμα στον έλεγχο των αγαθών από τους προλετάριους - πραγματικούς παραγωγούς, η ιδιοκτησία στο πρόσωπο του εργοδότη κλέβει τη ζωή των εργατών, ο έμπορος τα πουλά στο κοινό και η εξουσία βρίσκεται ψηλά ελέγχοντας όλες αυτές τις διαδικασίες. Σήμερα ο εργαζόμενος έχει «κάποια» χρήματα τόσα ώστε να ζει αυτός, η οικογένειά του, ίσως κι η πεθερά του. Τα χρήματα που εξοικονομεί του φτάνουν λίγο ως πολύ να καταναλώνει, νάχει μια TV έγχρωμη και να περνά μια «άνετη» ζωή. Δε βρισκόμαστε δα και στην κρίση του '30...

για τους ανθρώπους που είναι μέσα είναι φανερό για ποιο λόγο δουλεύουν: για να βγουν γρηγορότερα και νάχουν και κάποια χρήματα να στέλνουν στους δικούς τους. Όμως για τα καθάριμα που εφαρμόζουν την εργασιοθεραπεία από το Άουσβιτς μέχρι τον Κορυδαλλό δεν φαίνονται τόσο ξεκάθαροι οι λόγοι. Άλλωστε ο κος Ποττάκης,

φανούν τουλάχιστον από την απλή και μόνο πραγματικότητα οι στόχοι των κρατικών σκυλιών.

α) Η αλλοτρίωση των ίδιων των κρατούμενων μέσα από την εξευτελιστική μισθωτή εργασία και από την παραπλανητική εικόνα της μαμάς-εξουσίας που φροντίζει τα παραστρατημένα παιδιά της.

Κεφάλαιο 2ο

Πριν 3.000 χρόνια στις Θήβες της Αιγύπτου πάπυροι ανάγγελαν αμοιβή για τη σύλληψη δούλου που δραπέτευσε. Στη Ρωμαϊκή Αγορά αργότερα τοποθετήθηκαν πινακίδες που διαφήμιζαν πωλήσεις ή θεατρικές παραστάσεις.

Το 17ο αιώνα η La petite affiche κάνει την εμφάνισή της ως ειδική εφημερίδα διαφήμισεων.

Το 1812 ιδρύεται στο Λονδίνο το πρώτο διαφημιστικό γραφείο. Ο κινητήριος μοχλός της βιομηχανικής επανάστασης, εντείνει την ανάπτυξη της τεχνολογίας ενώ στα πλαίσια του ανταγωνιστικού καπιταλισμού αναπτύσσεται ανάλογα και η διαφήμιση και το «marketing».

Η αξία χρήσης της διαφήμισης για το κράτος-κεφάλαιο προσεγγίζει την ανάγκη να προβάλλουν τα προϊόντα μονοπωλιακά και ανταγωνιστικά έτσι ώστε να μπορούν να εξασφαλίζουν αγοραστικό κοινό και να πωλούν όσο γίνεται γρηγορότερα το εμπόρευμα. Η διαφήμιση ποιόποτε είναι ένας αποφασιστικός παράγοντας για το STATUS QUO του νόμου της προσφοράς και της ζήτησης.

Κεφάλαιο 3ο

Όπως και στην οικονομική «ζωή» έτσι και στην πολιτική «ζωή» οι «ιδεολογίες» πωλούνται, αγοράζονται και διαφημί-

ζονται. Όσο για την προσφορά ας την αναζητήσουμε στο στοκ των προεκλογικών υποσχέσεων και ιδεολογικών πλαισίων τους. Η τιμή: ΨΗΦΟΣ. Οι έμποροι - πολιτικοί μας, διαθέτουν αρκετό εμπόρευμα στα εναλλακτικά, μικρομεσαία και μεγάλα κομματικά τους καταστήματα.

Κεφάλαιο 4ο

Η διαχρονική εξέλιξη των διαφημιστικών δαπανών σε σχέση με το Ακαθόριστο Εθνικό Προϊόν φαίνεται από τον παρακάτω πίνακα:

Έτος	Ποσοστό του ΑΕΠ	Διαφ. Δαπ.	ΑΕΠ
1976	0,20	1.711	850
1977	0,23	2.321	994
1978	0,26	3.161	1.193
1979	0,25	3.690	1.472
1980	0,25	4.346	1.768
1981	0,31	6.590	2.095
1982	0,34	8.715	2.590
1983	0,35	10.648	3.070
1984	0,35	12.880	3.700

Τα ποσά που διατίθενται για διαφημιστικούς σκοπούς αυξάνονται ιλλιγιώδως στην Ελλάδα (από 0,20 σε 0,35). Όσο η αξία χρήσης για τους κεφαλαιοκράτες της αυξάνεται άλλο τόσο αυξάνεται και ο έλεγχος των επιβαλλόμενη μιζέρια μπορεί και πρέπει να υπάρχει. Ας κάνουμε ένα βήμα ενάντια στην κοινωνία των ΕΜΠΟΡΩΝ. ΔΥΣΦΗΜΗΣΗ σ' όλα τα μέτωπα.

Κεφάλαιο 5ο

Κάτω το Κεφάλαιο...

συνέχεια από σελ. 7

προβλήματα με τους εθνοφουρουρούς της μιλίτσια, που έχουν δύναμη στην Πολωνία και ξέρουν πως να την καταχραστούν. Μπορούν να συλλάβουν και να χτυπήσουν τους πανκ, έτσι για πλάκα.

Σε μας, δεν είναι διαθέσιμες οι ειδήσεις και εκδόσεις του εξωτερικού οι κασσέτες, οι δίσκοι. Η τηλεόραση, το ραδιόφωνο, ο τύπος, τηρούν εχθρική σιωπή ή κάνουν προπαγάνδα ενάντια στους πανκ. Άλλα εμείς ΖΟΥΜΕ, πάμε σε συναυλίες, ακούμε πανκ.

Δεν ξέρω γιατί μόνο στην Πολωνία και την Ανατολική Γερμανία (από τις χώρες του ανατολικού συνασπισμού) υπάρχουν πανκ-γκρουπ, αλλά πιστεύω ότι στην Πολωνία υπάρχει μεγαλύτερη δραστηρότητα. Όσο για περιοδικά... είναι δύσκολο να τυπωθούν underground εκδόσεις (μπορεί να πάμε φυλακή για κάτι τέτοιο), αλλά τα γκρουπ DEUTER, TZN XENNA, ABADDON και DEZERTER βγάζουν ένα μικρό «περιοδικό συγκροτημάτων» (αν μπορούμε να το πούμε περιοδικό).

Πρόκειται να εκδοθεί το πρώτο τεύχος ενός παράνομου περιοδικού με διεθνή νέα του ELKIMA (Elisabeth + Kiki + Maciej).

Για πληροφορίες, φωτογραφίες, κασσέτες (οι κασσέτες στην Πολωνία είναι σπάνιες και πολύ ακριβές — για μια κασσέτα πρέπει να δουλεύουμε σχεδόν μια ολόκληρη μέρα!), το δίσκο των DEZERTER, γράψτε στην Elisabeth: 43-300 Bielsko

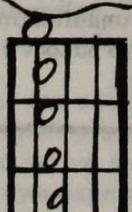
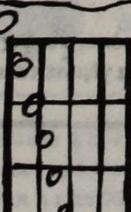
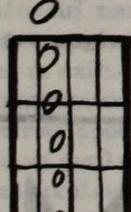
-B UL. SOBIESKIEGO
198 / POLAND

ΣΤΗΝ ΙΡΧΗ, Σ' ΕΧΟΤΝ
ΖΕΝΤΑΝΟ
ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥΣ...

...ΕΠΕΙΤΑ ΣΕΒΩΡΙΑΖΕΙΣ
ΠΡΟΣΔΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟ
ΗΥΑΛΟ ΤΟΥΣ...

...ΜΕΤΑ ΣΕ ΨΑΧΝΟΥΝ
ΗΕ ΑΓΩΝΙΑ ΣΤΙΣ
ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ....

...ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΕΙΟΣ
ΣΕ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΗΕΙΑ
ΣΤΙΣ... ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ



την κατάσταση στις φυλακές στις 23/10 και στις 24/10 επισκεύτηκαν τις φυλακές Κορυδαλλού και Τίρυνθας και είδαν με τα μάτια τους ανήλικους κρατούμενους να δουλεύουν για 48 δρχ. τη μέρα («συμβολικό ποσό») κάτω απ' τις φωνές των αρχιφυλάκων όπως και τις γυναίκες να δουλεύουν εξαγοράζοντας 1,5 έως 1 μέρα φυλακιστής τους καθώς και το στολίδι μας... την Τίρυνθα (οι φυλακές βιτρίνα με τις οποίες σκεπάζει η ελληνική εξουσία μας την πραγματικότητα στις φυλακές). Και βέβαια

υπουργός Γεωργίας προτείνει στον άλλοτε συνήγορο προστάτη αντιστασιακό της χούντας κο Κακλαμάνη την παραχώρηση αγροτικών και δασικών εκτάσεων «για την εξασφάλιση άνετης διαβίωσης των κρατούμενων, παραγωγικής εργασίας, προετοιμασίας επαγγελματικής αποκατάστασης και την αύξηση εσόδων των φυλακών...»

Όμως μέσα από τούτη τη μπόχα που βγαίνει απ' την απάνθρωπη κοινωνία των φυλακών και δεσμοφυλάκων μπορούν να

ΝΕΑ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Τι πρέπει να ζέρεις βγαίνοντας από το σπίτι σου

Καλό και χρήσιμο για το θήραμα είναι να γνωρίζει τους δρους του κυνηγού για να μπορεί να αντιστρέψει τους ρόλους ή να κάνει ευχάριστο για τον εαυτό του το παιχνίδι.

Αυτό το σημείωμα μπορεί να μην «κομίζει γλαύκας» έχει δύμως την πρόθεση να τονίσει κάποια γεγονότα που έτσι κι αλλιώς είναι απαραίτητο να επιτέρηση.

Μια τέτοια επισήμανση μπορεί να βοηθήσει κάποιον να αποφύγει κακοτοπίες. Και για να γίνουμε πιο σαφείς:

Αναφέρομαστε στο γεγονός των παρακολουθήσεων. Οι παρακολουθήσεις έχουν μπει στην καθημερινή ζωή του κάθε πολίτη. Συχνά οι εφημερίδες αναφέρουν «συνελήφθη μετά από παρακολούθηση». Αυτή η αστιστία δίνει μια μαγικότητα στη λέξη κάνοντας έτσι νομιμοφανή μια καθ' δλα παράνομη και αντικοινωνική ενέργεια.

Γιατί, η παρακολούθηση κάποιου δεν σημαίνει παρά την επέμβαση στην προσωπική του ζωή. Έλεγχος των κινήσεών του, τσεκάρισμα και έρευνα γύρω από τις γνωριμίες και σχέσεις του, καταγραφή του τρόπου διασκέδασης και των σημείων που συχνάζει και μια σειρά ακόμα προσωπικών στιγμών που γίνονται κτήμα των κυνηγών κεφαλών.

Όταν πρόκειται για «κακοποιούς» δημιουργείται ένα κλίμα συναποδοχής των παρακολουθήσεων, λες και οι «κακοποιοί» δεν είναι άνθρωποι με δικαιώματα. Άλλα και αυτός ο προσδιορισμός του «κακοποιού» ως συνήθως βρίσκεται στην διακριτική ευχέρεια της εξουσίας, η οποία δεν διστάζει να τον επεκτείνει σ' όλη την κοινωνία.

Ας διαρρηγνύουν κάθε τόσο τα ιμάτιά τους οι διαχειριστές της εξουσίας ισχυριζόμενοι ότι «κανένας δεν παρακολουθείται». Αυτά είναι κουβέντες για αφελείς. Κάθε τόσο αποδεικύεται το αντίθετο, με μια σειρά από γεγονότα που ορισμένα δημοσιεύονται και στον τύπο.

Όταν κάθε τόσο αποκαλύπτεται ότι παρακολουθούνται μεταξύ τους οι διαχειριστές της εξουσίας, παρόντες και μελλούμενοι, πώς είναι δυνατόν να μην παρακολουθούνται όσοι το κράτος θεωρεί επικίνδυνους για τις απόψεις και τη δράση τους;

Το παραμύθι που χρησιμοποιούν κάθε φορά είναι ανάλογο των περιστάσεων: «ύποπτος», «έχουμε πληροφορίες», «να προστατευθούμε από τους τρομοκράτες», «αναρχικοί» κ.λπ.

Άλλα τα προσχήματα δεν αλλάζουν την κατάσταση, γιατί ποτέ δεν έχουν αποδείξει καμια από τις «πληροφορίες» τους, ούτε έχουν πάσιες κανένα «τρομοκράτη». Όσο για τους αναρχικούς βασίζονται στην συναίνεση που τους έχει παραχωρηθεί σιωπηλά από ένα μέρος του κακώς πληροφορημένου πληθυσμού.

Στους κωδικούς που έχουν για να χαραχτηρίζουν αυτούς που παρακολουθούν χρησιμοποιούν τον όρο Σίγμα (από το αρχικό Στόχος), δύο αφορά την παρακολούθηση την ονομάζουν με τον «χαριτωμένο» όρο επιτήρηση.

Όταν λοιπόν τα ...τζάμια του Τμήματος Κρατικής Ασφαλείας (ή του Τμήματος Ειδικών Ερευνών), μιλούν για «επιτήρηση στόχου» μπορούμε να αντιληφθούμε τι εννοούν και πώς νοιώθουν. Είναι αλήθεια ότι νοιώθουν σαν κυνηγοί.

Στη «φανερή» παρακολούθηση δεν χρειάζεται να προσπαθή-

κών παρακολουθήσεων θέλει να βγάλει άμεσα αποτελέσματα, όπως π.χ. συμπλοκή με τους «κυνηγούς» οπότε και το «θήραμα» θα πέσει μέσω άλλου δρόμου στα χέρια τους, εφ' όσον δεν έχουν πραγματικά στοιχεία για να το πετύχουν. Ή έχουν πολλά στοιχεία στα χέρια τους και εκείάζουν την κατάσταση.

Ένας συνδυασμός ή αλληλομεταβολή των δύο αυτών μεθόδων (διακριτική-φανερή) και σκόπιμη και εφικτή είναι.

Στη «φανερή» παρακολούθηση δεν χρειάζεται να προσπαθή-



σει κανείς να αντιληφθεί αν τον παρακολουθούν. Θα φροντίσουν οι άλλοι γι' αυτό.

Θα πρέπει λοιπόν, να είναι κανείς τελείως απρόσεκτος ώστε να μην τους αντιληφθεί.

Πολλές φορές οι «κυνηγοί» γίνονται επικινδυνά προκλητικοί για να πετύχουν το σκοπό τους στηριγμένοι στην ισχύ που έχουν σαν εκτελεστικά όργανα της εξουσίας. Εδώ χρειάζεται ψυχραιμία, αυτοέλεγχος και σωστή συμπεριφορά. Και εν πάσῃ περιπτώσει, σημαντικό είναι να υπάρχει κόσμος γύρω μας. Σε οποιοδήποτε άλλη περίπτωση καλό είναι να αποφύγει να δώσει κανείς μια «μάχη» σε ένα σημείο που φαίνεται εκ των προτέρων χαμένη. Ειδικότερα, σε απόμερα σημεία, σκοτεινά, χωρίς μάρτυρες και με υπεράριθμους «κυνηγούς» είναι απαίτητο να μην βρισκόμαστε, έτσι κι αλλοιώς.

Όταν οι «κυνηγοί» προκαλούν ανοικτά σημαίνει ότι πρώτιστα θέλουν «να βάλουν στο χέρι» το «θήραμα». Δεν πρέπει να ξεχάγεις την προσπαθούμενη μετά από κάποιο περίπλοκο αστυνομικό συσχετισμό.

Όσοι αντιπαρέλθουν με επιπλαισιότητα το γεγονός θα είναι άξιοι της τύχης τους, όταν μεθαύριο, πολύ πιθανό, βρεθούν σε κάποιο μπουντρούμ χωρίς να καταλάβουν καλά-καλά πώς τους συνέβει.

Δεν πρέπει να ξεχάγεις ότι η δικτατορία γέμισε τα μπουντρού-

Προσωπική συμπεριφορά

Αυτό το κείμενο δεν επιδιώκει να δημιουργήσει ένα κλίμα ψύχωσης και τρομοκρατίας. Γι' αυτό δεν χρειάζεται να επιδοθεί κανένας σε κυνήγι «μαγισσών» κυτάζοντας ολοένα γύρω του και ψάχνοντας για υποτιθέμενους «κυνηγούς».

Πρώτα από όλα χρειάζεται ψυχραιμία, μετά παρατηρητικότητα, αυτοπειθηση και ...κέφι.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το κέφι είναι απαραίτητο για να στήσουμε ορισμένες έξυπνες παγίδες στον ή στους «κυνηγούς», να τους φέρουμε σε αμηχανία και να διασκεδάσουμε με τα μούτρα τους ή την κατάσαδα που θα φάνε από τους προϊστάμενους τους, διατηρώντας αναφέρουν ότι τους «τη φέραμε».

Αυτό το τελευταίο, δεν είναι δύσκολο αν πάρουμε υπ' όψη μας ότι κανένας δεν είναι ακαταμάχητος «κυνηγός» και ότι σε τελική ανάλυση, οι κάνει να βασίζεται κύρια στο ότι πληρώνεται γιαυτό, κι όχι στο ότι το πιστεύει. Ένας υπάλληλος έτσι κι αλλοιώς δεν μπορεί να φερθεί αλλοιώτικα απ' ότι του επιβάλλει η θέση του. Κατά συνέπεια η ευρηματικότητα, η «ευστροφία» του και η τακτική του είναι στατικά και άρα ευάλωτα.

Η επικινδυνότητα της παρακολούθησης βρίσκεται στο ότι για την πραγματοποίησή της σπαταλώνται χρηματικά ποσά και διατίθενται σημαντικές δυνάμεις. Αυτό σημαίνει ότι δια αυτά πρέπει να δικαιολογηθούν.

Η δικαιολόγηση όλων αυτών σημαίνει το στήσιμο μας σκευωρίας όταν αποδειχθεί ότι δεν βρήκε το «λαυράκι» που θέλουν (βλέπε σχετικά την περίπτωση της σκευωρίας εναντίον της Κ. Ιατροπούλου κ.λ.). Γι' αυτό χρειάζεται ιδιαίτερη σοβαρότητα και προσοχή όταν αντιληφθούμε ότι μας παρακολουθούν.

Η στάση της αδιαφορίας μπορεί να δημιουργήσει προβλήματα όχι μόνο στο «θήραμα» αλλά και στα φίλια σου πρόσωπα, τα οποία μπορούν να βρεθούν μπλεγμένα μετά από κάποιο περίπλοκο αστυνομικό συσχετισμό.

Η ενεργητική στάση ενάντια στην παρακολούθηση είναι απαραίτητη. Όχι μόνο αποφεύγουμε δύσκολες στιγμές αλλά δημιουργούμε προβλήματα στην εξουσία.

μα της με κρατούμενους χάρη τις παρακολουθήσεις και τα φακέλωμα που γινόντουσαν στην περίοδο της «Δημοκρατίας». Οι δικτατορίες αξιοποιούν το υλικό της «Δημοκρατίας». Γι' αυτό αν το ένα μέρος της ευθύνης για τις συλλήψεις και τα βασανιστήρια το έχουν οι δικτατορες, το υπόλοιπο ανήκει σ' όσους προηγούμενα ετοίμαζαν το έδαφος....

Όσοι θα απαντήσουν με αφέλεια, «...και τι με νοιάζει εμένα αν γίνονται παρακολουθήσεις ή αν με παρακολουθούν. Δημοκρατία έχουμε. Εγώ μπορώ να λέω τις απόψεις μου και να τις υποστηρίζω με πράξεις. Εγώ τη δουλειά μου κάνω, κι αυτοί τη δική τους...», κάποτε θα πάρουν την απάντηση τους.

Μόνο που τότε αν και θάχουν καταλάβει το λάθος τους, θά πρέπει να ασχοληθούν με το πως θα ξεμπλέξουν. Όσο για ταύτα γράφονται εδώ, αυτά θα τους είναι τελείως άχρηστα πλέον.

Οι «κυνηγοί» καταγράφουν, ταξινομούν, συσχετίζουν και συμπεραίνουν. Μπορεί κανένας να αγνοεί απλούκά την ασφαλιτική λογική που σε θεωρεί εκ των προτέρων ένοχο. Δεν μπορεί διμώς εύκολα να την αποφύγει, διατηρώντας αντή σε πλέοντα περιθυμίες των διωκτικών αρχών.

Εξ' άλλου, η γνώμη ότι «κάνουν τη δουλειά τους» δείχνει μια ουσιαστική άρνηση της προσωπικότητας και της ελευθερίας. Επιτού, κάποιοι που «κάνουν τη δουλειά τους» θα πρέπει να έχουν σαν αντικείμενο τη δική σου δουλειά, τις επιθυμίες σου, τα όνειρά σου, τους φίλους σου, τους συνεργάτες σου, τα αγαπημένα σου πρόσωπα, τις συνήθειές σ